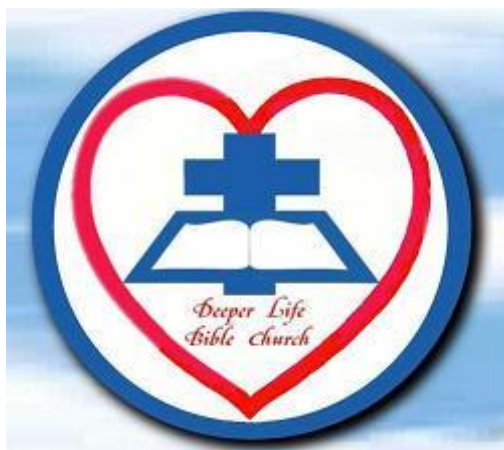

ИЗСЛЕДВАЙ ПИСАНИЕТО

Книжка № 14

СЛУЖЕНИЕ НА ПО-ДЪЛБОК
ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ
България

“Следвайте мир с всички и святостта,
без която никой няма да види Господа”

Евреи 12:14

СЪДЪРЖАНИЕ

УРОК

СТР.

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ СТАРИЯ ЗАВЕТ

170	ПРИЗОВАВАНЕТО И ПЪЛНОМОЩАВАНЕТО НА МОЙСЕЙ	3
171	БОГ ВДЪХВА УВЕРЕНОСТ НА МОЙСЕЙ	10
172	МОЙСЕЙ ОТГОВАРЯ НА БОЖИЯ ПРИЗИВ	17
173	ФАРАОН ЗАКОРАВЯВА СЪРЦЕТО СИ	23
174	БОГ ПОДНОВЯВА ПРИЗИВА КЪМ МОЙСЕЙ	29

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ НОВИЯ ЗАВЕТ

175	КВАСЪТ НА ФАРИСЕИТЕ	33
176	ХРИСТОС ПРЕДСКАЗВА СМЪРТТА СИ	37
177	ХРИСТОС ПРЕДУПРЕЖДАВА СРЕЩУ ГОРДОСТА И АДА	44
178	ХРИСТОВОТО УЧЕНИЕ ПРОТИВ РАЗВОДА	48

СПЕЦИАЛНИ ПОУЧЕНИЯ

179	ПОБЕДА НАД ИЗКУШЕНИЯТА	53
180	СЕЕНЕ И ЖЪНЕНЕ	57
181	ВЪЗПИТАНИЕТО НА ДЕЦАТА	62

Урок
№ 170

ПРИЗОВАВАНЕТО И ПЪЛНОМОЩАВАНЕТО НА МОЙСЕЙ

Стих за запомняне: *"Този Мойсей, когото бяха отказали да приемат, като му рекоха: Кой те постави началник и съдия? него Бог, чрез ръката на ангела, който му се яви в къпината, прати и за началник и за избавител"* (Деяния 7:35)

Текст: Изход 3:1-22

Призоваването и упълномощаването на Мойсей от Бог, което разглеждаме в днешния урок, осигурява основата за последвалите събития: излизането на израилтяните от Египет; 40-годишното им скитане в пустинята; влизането и установяването им в Обещаната земя на Ханаан. Малко вероятно е кроткият, смирен и богобоязлив Мойсей, със сърце на пастир, да е знаел, че призоваването, което той неохотно прие на около 80 годишна възраст, ще стане мисия, която да ангажира времето и енергията му, и наистина целия му живот до самата му кончина на 120 годишна възраст.

Мойсей беше призван, докато прилежно и усърдно се грижеше за стадото на тъста си Йотор, в плодородната Западна част на пустинята. На 40 години той, принуден от чувство на любов и състрадание, защити един от юдейските си братя от ръката на египетски потисник и трябваше да се раздели с комфорта на палата и с привилегиите на син на Фараоновата дъщеря. Той уби египтянина и скри трупа му в пясъка. След това трябваше да избяга в Мадиямската земя, понеже Фараона, като чу за инцидента **"търсеше случай да убие Мойсея"** (Изход 2:15).

Ако Мойсей съчувстваше на братята си в робство, то колко повече Бог. И макар Мойсей с течение на времето да загуби видението за избавлението на народа си, Бог не ги забрави. Всъщност, Бог не може да забрави хората си. **"Но Сион рече: Иеова ме е оставил, И Господ ме е забравил. Може ли жена да забрави сучещото си дете та да се не смили за чадото на утробата си? Обаче те, ако и да забравят, Аз все пак няма да те забравя."** (Исая 49:14-15). Времето за великото освобождение на поробените евреи беше настанало. Бог, Който видя угнетението им и чу вика им, беше слязъл, за да ги избави. Но това трябваше да стане чрез ръката на Мойсей. Обаче Мойсей не се чувстваше подготвен, нито достоен за изпълнението на тази мисия. Неговото чувство за недостойнство, обаче, не би могло да възпре Бог да го използва. В този урок Бог кротко отговори и преодоля всичките му извинения, като му разкри практически детайли от мисията, за която го беше упълномощил.

Въпрос 1: *Спомени някои стихове от Библията, които доказват, че Бог ни е изпратил да освободим потиснатите.*

Днес мъже и жени, момчета и момичета в различни страни на света също робуват на сатана и неговите демони. Всеки вярващ християнин е мисионер и пратеник на Христос да проповядва благовестието и да ги преведе от робство на сатана до свободата в Христа. **"И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар. Който повярва и се кръсти ще бъде спасен; а който не повярва ще бъде осъден."** (Марк 16:15-16).

ЛЮБОПИТСТВОТО И ПРИЗИВЪТ НА МОЙСЕЙ

(Изход 3:1-6; Съдии 6:11-16; 3 Царе 19:19; Матей 4:18-22; Деяния 26:9-18)

"А Мойсей пасеше овците на тъста си Йотора, мадиамския жрец; и като докара овците в задната страна на пустинята, дойде на Божията планина Хорив." (Изход 3:1). В това въведение виждаме Мойсей, Божият човек, който щеше да води Израел 40 години в пустинята, да води като добър пастир стадото на тъста си Йотор към зелените пасища на задната страна на пустинята. Счита се че това е Западната страна на пустинята, която е била плодородна по това време. Той трябва да е бил загрижен пастир, който иска най-добрата трева за стадото си. Човек като него, който прилежно и почтено се грижеше за овците на тъста си 40 години без нито едно записано престъпление, би могъл да се уповава на Бог да поведе и Израел, Неговия **"първороден"**, за 40 години в пустинята. Нищо чудно, че Божия призив дойде към него, както по-късно дойде и към Давид, докато се грижеше за овците (**1 Царе 16:11-13**).

Търпението, смиренното и дисциплината, които бяха нужни на Мойсей, за да поведе чадата на Израел, не рядко непокорни и бунтовни, трябва да са били усвоени през 40-те години на чакане. Това бяха години на смирена подготовка за една възвишена задача. Докато той беше сериозно ангажиран с настоящата си задача, Бог го издигна да води народа Му и да поддържа едно специално отношение с Него. Всички Божии деца трябва да са заети, вършейки нещо стойностно, защото животът за Бог отваря друга врата. Примери за други Божии служители, призвани, докато вършат нещо: Гедеон (**Съдии 6:11-16**); Елисей (**3 Царе 19:19**); Петър, Андрей Яков и Йоан (**Матей 4:18-22**).

Въпрос 2: Спомени някои библейски личности и работата, която са вършили, преди Бог да ги е призвал.

Работата на Мойсей го отведе до Хорив (също наречена Синай), която непонятно за него беше наречена **"Божията планина"**; място, където по-късно той получи Десетте Божии заповеди от Бог (**Изход 20:1-17**). Също там Бог се откри на Илия, не в силния вятър, земетръса или огъня, а в **"тих и тънък глас"** (**3 Царе 19:8-13**).

В този случай обаче, Бог се яви на Мойсей в огнен пламък. **"И ангел Господен му се яви в огнен пламък изсред една къпина; и Мойсей погледна, и ето къпината гореше в огън, а къпината не изгаряше"** (Изход 3:2). Този "ангел", който се яви на Мойсей в пламък беше самият Бог (**Изход 3:2-22; Марк 12:26; Деяния 7:30-35; Второзаконие 4:15**).

Въпрос 3: Какви доказателства има, че Ангелът, който се яви на Мойсей не беше обикновен ангел и какво значение има явяването Му в пламъка?

Явяването Му в пламъка е значимо в няколко направления.

Първо: То трябваше да събуди и извади Мойсей от светските ангажименти, за да внимава на духовните предизвикателства. Какво по-добро средство, което да пробуди любопитството на Мойсей, от свръхестествен огън, който гори, но оставя храста свеж и зелен!!!

Второ: Това явление щеше да остави траен спомен за Бог и обстоятелствата около призива на Мойсей.

Трето: Горящият храст даде ясна картина за Израел, който беше под огъня на египетското робство, но пак растеше и се умножаваше от ден на ден. По-късно

Седрах, Мисах и Авденаго, тримата праведни млади евреи, бяха хвърлени в огнената пещ на Навуходоносор и по подобен начин останаха неповредени. Горящия храст, който не изгаря, символизира и църквата на Христос, която през годините е била подложена на интензивния огън от вражеско преследване, но без да бъде разрушена. Не бива да се страхуваме от яростта на притеснителя, защото нашият Всемогъщ Бог пази и закриля Църквата Си, както отделните членове, така и общността като цяло **(Матей 16:18)**.

"А като видя ГОСПОД, че свърна да види, Бог го извика изсред къпината и каза: Мойсей, Мойсей! И той каза: Ето ме" (Изход 3:4). Мойсей свърна да види изумителната гледка. И това даде на Бог възможността да го извика. Повика го два пъти: **"Мойсей, Мойсей"**. Това не остави място за съмнения у Мойсей, че наистина е чул да го викат. Също така създаде разбирането, че има зад великата гледка има невидима Личност, която явно го познава добре и знае името му. Докато той можеше да избяга и да се скрие далеч от Египетския Фараон, тук имаше Личност, от която никой не може да се скрие. Библията заявява: **"И няма създание, което да е скрито от Него, а всичко е голо и разкрито пред очите на Този, пред когото има да отговаряме."** (Евреи 4:13). Той трябва да разбере, че това, в крайна сметка, беше Богът на Евреите, за които е научил в детството си. Затова той му отговори вярно със пълно предаване като Авраам и Яков преди него **(Битие 22:11; 46:2)** и Самуил много по-късно **(1 Царе 3:4)**.

Когато Мойсей влезе в Божието присъствие, той беше предупреден за прибързаност и непочтителност неговото присъствие. Още в началото, той трябваше да знае как да общува с Бог и да избягва прекомерно фамилиарночене, което води до оскърбление. **"И рече: Да се не приближиш тука; изуй обувката от нозете си, защото мястото, на което стоиш, е света земя."** (Изход 3:5). Бог е дух, а ние физически същества. В нашето поклонение, ние няма да се опитваме да го видим с физическите си очи, както някои хора обичат да правят.

Мойсей трябваше да събуе обувките си в знак на уважение и покорност. Присъствието на Бог направи мястото, където стоеше Мойсей, свято. Затова то не трябваше да бъде омърсено от него. По същата причин, ние трябва да почитаме (уважаваме) местата на нашето поклонение. Каквото и да ги замърсява, било то материално или непочтителни действия и отношение, трябва да бъде избягвано.

Въпрос 4: Дай примери по какъв начин днес поклонниците проявяват неуважение към Бог на мястото за поклонение и кажи какво можем да направим, за да поправим това.

УПЪЛНОМОЩАВАНЕТО И ОПРАВДАНИЯТА НА МОЙСЕЙ
(Изход 3:7-13; 33:18-23; Битие 15:1-8; Римляни 7:19,22-24; Битие 15:13,14; Деяния 7:6; Изход 12:40; Галатяни 3:14-17)

"Рече още: Аз съм Бог на баща ти, Бог Авраамов, Бог Исааков, и Бог Яковов. А Мойсей затули лицето си, защото се боеше да погледне към Бога " (Изход 3:6)

Представянето на Бог беше много подходящо, понеже Мойсей трябваше да знае идентичността на Онзи, Който го наричаше по име, все пак той не Го познаваше и не можеше да Го види. Той е Богът на предците му Авраам, Исаак и Яков. Мойсей знаеше много добре за Божията работа с тези три личности и от страх той покри лицето си; нямаше вече любопитство да гледа към Бога. Но по-късно той щеше да

помоли Бог да покаже славата Си след години на лично общение с Него (**Изход 33:18-23**).

Всеки, който ходи с Бог трябва да Го познава и продължи да учи и да се моли да Го познава повече, ходейки във вяра. **"А без вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнаграждава тия, които го търсят."** (Евреи 11:6). Краткото представяне подготви Мойсей за онова, което имаше да дойде. Той слушаше Бог спокойно. Възприятието му сякаш се промени от познатата среда в пустинята към грижата му за робството и освобождаването на децата на Израил в Египет. Бог беше видял страданията на хората Си под ръката на египетските надзиратели, те бяха Неговият народ, Той чу вика им, познаваше болката им и беше дошъл, за да ги избави от ръката на Фараон. Той щеше да ги заведе в добра и голяма земя, където текат мляко и мед; земята на Ханаан.

"И сега, ето, вика на израилтяните стигна до Мене; още видях и притеснението, с което ги притесняват египтяните. Ела, прочее, сега, и ще те изпратя при Фараона, за да изведеш хората Ми израилтяните из Египет." (Изход 3:9,10)

Човешката раса попадна в робство на Сатана и греха, когато Адам и Ева съгрешиха срещу Бог в Едемската градина (**Битие 3:1-8**). Падналият човек няма силата да живее свят живот. Без Христос, няма надежда за свобода от силата на греха. Апостол Павел, преди да се предаде на Христос, заяви: **"Защото не върша доброто, което желая; но злото, което не желая, него върша. Защото, колкото за вътрешното ми естество, аз се наслаждавам в Божия закон; но в телесните си части виждам различен закон, който воюва против закона на ума ми, и ме заробва под греховния закон, който е в частите ми. Окаян аз човек! кой ще ме избави от тялото на тая смърт?"** (Римляни 7:19,22-24). Когато предаде живота си на Христа, той беше избавен. Бог прати Исус на света, за да избави (спаси) света. Неговите страдания и смърт на кръста на Г олгота допринесе за избавянето на отпадналото човечество от греха, Сатана, болестите и всички последствия от греха. Ниет трябва да вярваме в Исус и да Го приемем за наш личен Господар и Спасител. И ако изповядаме и намразим нашите грехове, Той ще ни даде силата да победим Сатана и греха. **"А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божи чада, сиреч, на тия, които вярват в Неговото име;"**(Йоан 1:12).

Мойсей, човекът, който преди 80 години напусна Египет, за да избяга от гнева на Фараона, беше Божият избор за освобождението на Израил от Египет. Същият Бог, Който призова Авраам 430 години преди да придобие Свои собствени люде на земята, беше дошъл да призове и упълномощи Мойсей да ги избави от робството в Египет и да ги въведе в Обещаната Ханаанска земя.

Пророчеството за поробването на Израилтяните в Египет и последвалото избавление беше дадено на Авраам от Бог. **"Тогавя Господ каза на Авраама: Знаейки - знай, че твоето потомство ще бъде чуждо в чужда земя и ще им бъдат роби; и те ще ги угнетяват четиристотин години. Но Аз ще съдя народа, комуто ще робуват; и подир това ще излязат с голям имот."** (Битие 15:13,14). Все пак трябва да отбележим, че пребиваването на израилтяните в Египет не беше 400 години, а само 215. Останалите 185 бяха прекарани в Месопотамия, Сирия, Ханаан и Филистимската земя. 400-те години започват от времето, когато семето на Авраам, Исаак беше отбит на 5 годишна възраст и потвърди обещанието за наследник, до времето в Изход. Въпреки това, според други Библейски стихове

дължината на пребиваването в чужда земя е 430 години. Няма противоречие, понеже последните взема под внимание цялостното изпълнение на обещанието. То датира от призива на Авраам, когато бе на 75 (**Битие 12:1-4**), до Изход. Бог обеща на Авраам, че в четвъртото поколение, когато беззаконието на аморейците стигне върха си, Той ще ги върне в Ханаан, за да ги изгони от земята (**Битие 15:16**). Първият род беше Леви, вторият Каат, третият Амрам и четвъртият Мойсей (**1 Летописи 6:1-3**). Бог спази обещанията Си и Той намери Мойсей от четвъртия род, за да извърши работата за избавлението на хората. Така и Христос дойде на света за нашето спасение. **"Понеже, когато ние бяхме още немощни, на надлежното време Христос умря за нечестивите."**(Римляни 5:6).

Въпрос 5: Какво ни разкрива Божието изпълнение на обещанията към Авраам относно заробването на децата на Израил за Неговите обещания към нас?

Всеки, който живее като аморейците, ханаанците и другите нечестиви народи, трябва да очаква наказание от Бог. Живот в плътта и бунт срещу Бога най-вероятно ще донесе проклетия. **"А делата на плътта са явни; те са: блудство, нечистота, сладострастие, идолопоклонство, чародейство, вражди, разпри, ревнования, ярости, партизанства, раздори, разцепления, зависти, пиянства, пирувания и тям подобни; за които ви предупреждавам, както ви и предупредих, че които вършат такива работи, няма да наследят Божието царство."** (Галатяни 5:19-21). Помни, че можеш да преодолееш всички тези сатанински инструменти за заробване, ако се покаеш за греховете си и се осветиш и изпълниш със Святия Дух.

Мойсей, във времето на неговото призоваване и упълномощаване, сякаш беше загубил видението за мисията, на която той по-рано се нахвърли и се провали. Той не се чувстваше вече достоен за задачата. **"А Мойсей рече Богу: Кой съм аз та да ида при Фараона, и да изведа израилтяните из Египет?"** (Изход 3:11). От човешка гледна точка, Мойсей има достатъчно причини да се страхува и да не приеме мисията. Преди 40 години той избяга от Египет, за да не бъде убит от Фараона. Сега той живееше в убежище в Мадиямската земя. Нито имаше военни оръжия, нито армия, която да мобилизира за мисията. Ако разчиташе на юдейските си братя да се бият в Египет, щеше да се разочарова. Като роби под тежко робство те може да са много слаби и уплашени, за да нанесат значителен удар във война срещу Фараоновата армия. Египетския Фараон е бил една от най-великите сили по това време.

Това все още е проблем на много Божии деца, които са призвани на мисии, но според тях те са над техните възможности. Те забравят Божието Слово, **"защото боят не е ваш, но Божий."** (2 Летописи 20:15). Нашият Бог е способен. Можем да разчитаме на Него за финансите, бизнеса и успех в кариерата, нужди в семейството, църквата, пасторски и мисионерски стремежи, цели в образованието и всички физически и духовни нужди. Освен страха от Фараона, Мойсей се оплака и от още нещо. Той почувства, че народът му в Египет няма да повярва, ако просто им кажеше, че Богът на техните бащи го е пратил, без да спомене името Му (**Изход 3:13**).

Ако Мойсей щеше да успее във воденето на хората, като добър водач, той трябваше да има достатъчно информация за Него. Иначе той щеше да се обърка пред тях. Като християни, които служат на Бог и печелят души, ние също трябва да изследваме Божието Слово, да се молим и чуем от Него, така че да служим ефективно на онези, които ни слушат. Нашият Господ Исус Христос беше попитан от главният свещеник и старейшините с каква власт поучава (**Матей 21:23**). Мойсей знаеше, че

ще бъде попитан. Ние също трябва да разбираме Писанията достатъчно, за да подкрепим богослужението си.

ДЕТАЙЛИ ПО УПЪЛНОМОЩАВАНЕТО (Изход 3:12, 14-22; 33:15)

"Рече му Бог: Аз непременно ще бъда с тебе, и ето ти знака, че Аз те изпратих; когато изведеш хората из Египет, ще послужиш Богу на тая планина." (Изход 3:12)

Този отговор беше всичко, от което Мойсей се нуждаеше, ако го знаеше. Но за съжаление, той все още щеше да изпитва Божията сила в действие. Много години по-късно, когато вече бе видял силата на Бог в действие, той се молеше най-много за Божието присъствие. **"А Мойсей му рече: Ако Ти не дойдеш с мене, не ни извеждай от тука." (Изход 33:15)**. Божият човек не може да направи нещо без Бог, особено тогава, когато има трудности и проблеми с неприятели като ония, които срещаха. 'Божият присъствие дава почит на презрения, мъдрост и сила на слабия и глупавия, прави най-големите трудности да са като нищо, и е достатъчно, за да отговори на всички възражения' казва Библейски коментатор. Бог увери Мойсей в успеха на мисията като му даде знак, че ще Му послужат на планината Хорив, когато излязат от Египет. На този белег се основаваше и искането да напуснат Египет. **"Пусни хората Ми, за да Ми пазят празник в пустинята." (Изход 5:1)**. Всъщност, голяма привилегия е да имаш свободата да служиш на Бог.

Относно въпросът под какво име Бог е познат, отговорът не се забави. **"Аз съм Оня, Който съм" (Изход 3:14)**. Той каза как се казва. Превода от иврит е: "Аз Съм, Който Съм" или "Аз Съм самостоятелно Съществуващия; Вечният, Онзи, Който винаги е бил и винаги ще бъде. Ние служим на Бог, който не е създаден от някого и винаги е съществувал. Той не може да бъде сравняван с египетските богове или боговете на другите народи. Този Вечен Бог е Богът на Авраам, Исаак и Яков, техните бащи. Той беше Онзи, Който изпрати Мойсей до народа Си, Израил. Това е най-голямата власт в цялата вселена. Той е Богът, с Когото бяха сключили завет чрез Авраам, Исаак и Яков. Той ще бъде известен с това име завинаги в всички поколения.

Бог, отхвърляйки първите две извинения на Мойсей, продължи с даването на детайлите по упълномощаването. Мойсей щеше първо да отиде в Египет и да събере старейшините на Израил уведоми за призива и упълномощаването. Те щяха да бъдат информирани, че ще напуснат Египет, земята на болката, за да отидат в земята на ханаанците, хетейците, аморейците, ферезейците, хетите и йевусейците, земя, в която текат мляко и мед. Старейшините щяха да бъдат убедени и щяха да дойдат с Мойсей пред Фараон, за да искат тридневен пътване в пустинята, за да пожертват на Господ техния Бог. Бог откри, че Фараона няма да ги пусне, докато не накаже Египет със всичките Си чудеса, които можеше да направи всред тях. Той увери Мойсей, че накрая израилтяните ще напуснат Египет много голямо богатство. С това щеше да им се заплати за тежкия труд в робството в Египет. Това бяха добри новини за Израил. Не само че щяха да се освободят от робство, но и еднообразната им работа за много години щеше да бъде възнаградена. По-важно, имаше увереност, че те щяха да се заселят в Обещаната земя, след пребиваването в чуждата земя на Египет.

Въпрос 6: Какво цели Бог според теб с откриването на Мойсей, че Фараон няма да ги пусне лесно?

Християните също са поклонници в този свят. Ние сме в чужда страна. Може да минаваме през различни изпитания от ръката на дявол и неговите агенти, които ни мразят, но нашето последно спасение е близо. Нашият Господ ще дойде скоро и ние ще бъдем грабнати, за да сме с Него.

И може би едва – едва ще се развиделява
(когато първите лъчи пронизват тъмнината)...
Исус тогава ще се върне с цялата Си слава
да вземе Своите Си от земята.

О Господи, кога, къде
ще грабнеш Своите до един?
Едва запели - Той дойде!...
Алилуя! Алилуя! Амин.
Алилуя! Амин.

Въпрос 7: Сравни и покажи разликите между положението на Израилтяните в Египет и пребиваването на християните в света.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Тимотей	6	Езекиил	3-4
Вторник	2Тимотей	1-2	..	5-6
Сряда	..	3-4	..	7-8
Четвъртък	Тита	1-3	..	9-10
Петък	Филимон	1	..	11-12
Събота	Евреи	1-3	..	13-14
Неделя	..	4-5	..	15-16

Стих за запомняне: "Иди прочее; и Аз ще бъда с устата ти, и ще те науча какво да говориш" (Изход 4:12)

Текст: Изход 4:1-17

В предишният урок разгледахме божествения призив към Мойсей и неговия първоначален отклик и извинения. Той се чувстваше недостоеен и неспособен да изпълни задачата по спасяването на Израил от египетско робство. Може би това се дължеше на три неща: **(1)** Страх от Фараона. **(2)** Страх от отхвърляне от самите израилтяни. **(3)** Чувство на безсилие и липса на лидерски качества.

Мойсей се страхуваше от Фараона, понеже беше убил египтянин и избяга. Обаче той не знаеше, че Фараонът, който искаше смъртта му, е вече мъртъв (**Изход 4:19**).

От друга страна, тъй като беше отгледан в египетския палат, той беше добре запознат с духовните места и дълбоко закоренения окултизъм на египтяните. Той знаеше, че е безмислено да се противопоставя на египетските монарси без да притежава превъзхождаща ги духовна екипировка и власт. Затова той се чувстваше неспособен да се изправи срещу Фараона.

Не на последно място Мойсей си спомняше все още как преди 40 години, в опита си да защити израилтянин от египетския му потисник, той беше отхвърлен, изоставен и впоследствие изложен на опасност. В резултат на това той стана изгнаник за 40 години. Затова той се страхуваше да не би друг подобен опит да го въвлече в по-голям проблем.

И накрая той чувстваше, че му липсва сила и че му трябва подготовка, за да се заеме с толкова велика задача: да освободи Израил от робството.

Въпрос 1: Какви са причините за нерешителността на Мойсей да приеме поръчението за спасението Израил?

Въпрос 2: Как Бог вдъхна увереност на Мойсей и как това се отнася към Новозаветните вярващи, натоварени с делото на благовестието?

Бог вдъхна увереност на Мойсей по два начина: **(1)** чрез обещание, че ще бъде с него и **(2)** чрез разрешение да върши знамения и чудеса, които щяха да убедят децата на Израил в божествения произход на служението му. Подобно на Мойсей, Бог ни е упълномощил да отидем и да проповядваме благовестието на всяка твар, като ни е вдъхнал увереност по същия начин.

"Идете, прочее, научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през, всичките дни до свършека на века. Амин" (Матей 28:19-20)

"Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята" (Деяния 1:8)

**КЛОПКИТЕ, КОИТО ТРЯБВА ДА ИЗБЯГВАМЕ,
КОГАТО ОТКЛИКВАМЕ НА БОЖИЯ ПРИЗИВ
(Изход 4:1,10,13; Псалми 131:1; Еремия 1:6; Съдии 6:5;Йона 1:1-3;
Езекиил 3:11)**

Отговорът на Мойсей на Божия призив започна с **"но"** и във връзка с това един християнски писател отбелязва, че *"не трябва да има но-та"* в нашето отношение към Божията воля. Като изучаваме случая на Мойсей виждаме някои клопки, които трябва да избягваме, когато откликваме на Божия призив.

Първо: Пренебрежение към себе си и неверие. Реакцията на Мойсей на Божия призив беше смес от смирение и само-пренебрежение. Смирението прави човек да има скромна преценка за собствените си възможности; притежателят на истинското смирение е винаги готов да постави другите по-високо от себе си. Където изобилва тази добродетел, в църквата или в обществото, няма да има бутане и каране за позиции, нито стъпване във високи длъжности, които са предназначени за други. Бог не укорява човек за това, че е наистина смирен, напротив Той ни заповядва да сме смирени:

***"Облечете смирението; защото Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат. И тъй, смирете се под мощната ръка на Бога, за да ви възвиси своевременно"* (1 Петрово 5:5-6)**

От друга страна, самопренебрежението е да имаш неправилна и много ниска самооценка. Това е едва доловима форма на неверие, с която човек отказва да завземе позициите, които му принадлежат по благодат. Макар че прилича на смирение, то е фалшиво, обижда Бог и ни навлича Неговия гняв.

Второ: Трябва да се пазим както от нетърпеливост и прибързаност при стартиране на служението от една страна, така и от колебливост и нерешителност след като Бог ни е изпратил. Преди 40 години, Мойсей беше нетърпелив в опита си да избави Израил, но сега той беше твърде бавен и даваше една след друга причини, в опит да избяга от призива на Бог.

Трето: Мойсей беше убеден в неверието на хората, които беше изпратен да избави, още преди да беше стигнал до тях. Той каза: ***"те няма да ме повярват, нито да послушат думите ми"***. Той трябва да е основал заключението си на предишния си опит, който имаше с Израил преди 40 години. Въпреки че беше минало много време оттогава, той още съдеше за хората по миналите им грешки; междувременно хората се бяха променили и вече бяха готови да получат избавление и, в интерес на истината, Бог каза: ***"те ще послушат думите ти"* (Изход 3:18а)**. Всички ние и особено църковните водачи трябва да избягваме тенденцията да съдим за хората само въз основа на техните минали грешки. Това е важно, особено когато Бог ни изпраща при хора, които преди са отхвърляли и са питаели омраза към благовестието. Ако не внимаваме, може да отидем при тях със същата нагласа, че няма да ни чуят. И като следствие може да им проповядваме без да придобием много плод.

Въпрос 3: Спомени някои клопки, които трябва да избягваме, когато откликваме на Божия призив.

ТЪРПЕНИЕТО И ДЪЛГОТЪРПЕНИЕТО НА БОГ (Изход 4:2-9; Съдии 6:12-23; Еремия 1:4-10; Йона 1:17; 3:1-2)

Бог търпеливо отговори на въпросите на Мойсей и претърпя бавния му отговор. Но, когато стана ясно, че Мойсей проявява едва доловимо неверие и бунт, Божият гняв се запали срещу него. Тук научаваме и някои съдбоносни уроци за Божието отношение към слугите Му.

Първо: Бог е търпелив в подготвянето на бъдещите Си инструменти за съответната работа и Той никога няма да бъде принуден да промени плановете си само защото инструментът първоначално е бавен и несъгласен. Вместо това Бог търпеливо ще ги води и насърчава в пътеката на покорството. Това е начинът, по който Бог действа с Гедеон, Еремия, Йона и ранните последователи преди да успеят да изпълнят Божественото поръчение. По същия начин новоповярвалите в служението трябва да бъдат изправяни и търпеливо въведени в зрялост от по-възрастните. Трябва да сме търпеливи, докато насърчаваме новоповярвалите и новите работници на лозето.

Второ: Ние не трябва да приемаме търпението и дълготърпението на Бог за съгласие или да проявяваме упоритост под маската на смирение. Щом Бог ни призове и назначи на работа, ние бързо трябва да откликнем и да вярваме в Него за нужната ни благодат. Бог знае много добре нашата неспособност и склонности преди да ни избере. Затова да продължаваш да отлагаш по една или друга причина е равносилно на неверие в Божията способност да изпълни плана Си чрез теб.

Трето: Бог е благосклонен да отговори на истинските въпроси и молби на служителите Си. Той не харесва отклик, който произлизат от съмнение или неверие. Колкото до въпросите за самоличността на Бог и как да убеди Израил, Бог даде на Мойсей нужните откровения и благодат. Но когато Мойсей посъветва Бог да изпрати друг човек за задачата, за която той по милост беше избран и подготвен, Бог му се разгневи. От една страна ние сме свободни да изразим нашите искрени стракове, грижи и безпокойства пред Бог, а от друга трябва да действаме във вяра и непринудена зависимост от Неговото Всемогъщество.

Въпрос 4: *Какви уроци вярващият може да научи от начина, по който Бог изтърпя колебливостта на Мойсей, с която той откликна на призива Му?*

СМИСЪЛЪТ И ЗНАЧЕНИЕТО НА ЧУДЕСАТА (Изход 4:3-9; 19:9; Марк 16:17-20; Евреи 2:3-4; 2 Коринтяни 12:12)

"за да повярват, че ти се яви Господ, Бог на бащите им, Бог Авраамов, Бог Исааков, и Бог Яковов" (Изход 4:5).

Бог даде на Мойсей силата да върши знамения и чудеса пред Израел и Фараона. Целта беше да ги накара да повярват, че Мойсей беше пратен от Бог и, впоследствие, да им вдъхне вяра в посланието, което той прогласяваше. Доказателство за такава вяра щеше да бъде бързото и безрезервно покорство на посланието и указанията дадени от Бог. Благодатта да вършим знамения и чудеса е едно от пълномощията на истинските Божии служители и целта им не е за забавление, за показност или за самовъзхваляване, както наблюдаваме в много общности днес. По-скоро чудесата са предназначени да накарат хората да повярват и да се покорят на Божието Слово. Иначе благодатта ще бъде оттеглена и хората ги чака съд, освен ако не се покаят (**Матей 11:20-24; 12:38-42; 13:54-58; 23:37-39; Съдии 16:20**).

Въпрос 5: Каква е главната цел на чудесата?

Бог даде на Мойсей три знамения, които да извърши с овчарския си жезъл, с ръката си и с реката Нил в Египет. Има няколко важни урока и наставления, които можем да извлечем от всяко едно чудо.

Овчарският жезъл на Мойсей беше обикновена суха пръчка, която използваше, за да контролира и защитава стадото на Йотор, докато Бог не се докосна до него. След това той се превърна в **"Божия жезъл" (Изход 17:9)**, инструмент за вършене на чудеса. Жезълът се превърна в змия, когато Мойсей, следвайки Божиите указания, го хвърли на земята; и се превърна отново в жезъл, когато Мойсей я хвана за опашката. Очевидно Мойсей трябва да е хвърлял преди жезълът на земята, но никога не се е превръщал в змия. Това ни показва, че чудесата не се случват случайно, а чрез обмислено планиране и намеса на Бог, от една страна, и прецизното покорство на Неговите хора, от друга.

Една от причините хората да не виждат чудеса в живота си е, че те не слушат внимателно указанията на Бог и не действат точно и послушно на словото, което чуват. Няма смисъл просто да си пожелаем щастлив ден, в който може би ще стане чудо. По-скоро трябва да отидем при Бог с вяра, че Той възнагражда онези, които Го търсят усърдно (**Евреи 11:6**). Мария ни издаде тайната, когато на сватбеното празненство в Кана галилейска каза на слугите: **"Каквото ви рече, сторете."** (**Йоан 2:5**).

Още за Мойсеевия жезъл може да отбележим, че Бог използва обикновени неща, за да извърши необикновени планове. Каквото и да дадем на Бог, Той може да го използва по изумителен начин. Било то челюст в ръцете на Самсон; глинени съдове, факли и тръби от овнешки рога в ръцете на Гедеон и неговите триста мъже; камък и прашка в ръцете на Давид; няколко ечемични хляба и риби в ръцете на младото момче – всички тези обикновени неща Бог ги използва по чудесен начин (**Съдии 15:14,15; 7:16-23; 1 Царе 17:40-50; Йоан 6:5-12**).

Само ако можем да предадем себе си и талантите си на Бог, Той ще направи необикновени неща с нас. Бог попита Мойсей: **"Що е това в ръката ти?"**. Мойсеевият отговор показваше, че той не смяташе онова, което държеше в ръката си, за нещо важно. Той просто каза: **"Жезъл"**. **"Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; също избра Бог немощните неща на света, за да посрами силните; още и долните и презрените неща на света избра Бог, да! и ония, които ги няма, за да унищожи тия, които ги има"** (**1 Коринтяни 1:27-28**).

Трябва да отбележим също, че когато жезълът се превърна в змия, Мойсей избяга от нея. Значението на това става по-ясно, когато си спомним, че змията беше емблемата, гравирана на короната на египетските царе. В тази връзка Фараоните бяха считани за кумири и египтяните очакваха от тях божествена и царска мощ. Четиридесет години по-рано Мойсей избяга от тогавашния Фараон, който търсеше начин да го погуби, но сега Бог заповядваше и даваше власт на Мойсей, за да се върне в Египет и да се изправи срещу новия Фараон. Мойсей хвана змията за опашката и тя се превърна в тояга в ръката му. С това Бог убеждаваше Мойсей, че щеше да има сила да контролира Фараона и това трябваше да му вдъхне увереност. Господ го каза по този начин **"поставих те бог на Фараона"** (**Изход 7:1**). На вярващите в Христа им е дадена същата власт **"да настъпвате на змии, и на скорпии, и власт над цялата сила на врага; и нищо няма да ви(ни) повреди"** (**Лука 10:19**).

Въпрос 6: Посочи уроците, които си научил от първото знамение, което Бог даде на Мойсей.

Второто знамение, което Бог даде на Мойсей, се отнасяше до ръката му. Ръката му стана прокажена, когато я тури в пазвата си, а после, при същото движение, стана изцелена. Трябва да се научим, че за Бог е толкова лесно да накаже в съда, колкото и да изцели в милостта Си. Когато Мириам съгреша, тя стана прокажена и остана извън стана на Израел за седем дни. Но когато Мойсей ходатайства за нея, когато тя, очевидно, се покая, беше изцелена. Това ни призовава към целомъдрие и дълбоко преклонение пред Бог, както в нашите сърца, така и в нашето поведение, и в нашето служение пред Него. Трябва да се боим и да се прекланяме пред Господ, защото, ако Той прави ръката прокажена, тази ръка не би могла да държи жезъл! Това чудо ни учи на страх от Господа и ни Го разкрива като Един, Който може да изцелява неизцелими болести. Ако ние Му се покоряваме, Той ще ни изцели, но ако не Му се покоряваме, може само да очакваме Неговото осъждение.

Нещо повече, ние виждаме връзката между пазвата и ръката на даден човек. Пазвата представлява сърцето на човека, което учи ръцете или на святост, или на нечестие. Ако човек таи зло в сърцето си, това ще доведе до безмислен живот, който привлича Божия гняв. Проказата може да бъде оприличена на болест в следствие от грях и тя обезобразява и унищожава инфектираната част бавно, но сигурно. Обаче, ако позволим на Бог да трансформира сърцата ни чрез покаяние и вяра в Христос, ще получим като резултат пречистен живот и благотворно съществуване. Изборът е наш, дали да имаме прокажените ръце на безмисления живот или пречистения и здравословен живот на святост. Всичко зависи от състоянието на сърцето ни.

Последното знамение, което Бог даде на Мойсей, се отнасяше до река Нил. До това знамение щеше да се стигне само ако първите две знамения не са били достатъчно убедителни за египтяните. Мойсей трябваше да загребва и излива върху сухата земя водата на река Нил и тя щеше да се превръща в кръв. Това изобразяваше съда, който Бог щеше да извърши над Египет и идолите му, ако не позволят на Израел да излезе от Египет. Египтяните възхваляваха Нил като божество и се отвращаваха от кръвта.

Ние също виждаме, че за разлика от първите две, третото знамение не беше отменено (тоест Мойсей не се моли кръвта да се превърне обратно във вода).

Въпрос 7: Посочи уроците, които си научил от второто и третото знамение, които Бог даде, за да окуражи Мойсей.

**ПРИОРИТЕТЪТ НА БОЖИЕТО ПРИСЪСТВИЕ В ЖИВОТА И СЛУЖЕНИЕТО
(Изход 4:10-17; Исус Навиев 1:5; 3:7; Съдии 6:16; Еремия 1:8,19;
Матей 28:19-20)**

След като Бог беше дал на Мойсей силата да върши знамения и чудеса пред хората, той продължи да се оплаква. Този път беше относно красноречието му. Но Бог обеща да бъде с неговите уста и да го учи какво да говори (**стих 12**). Очевидно, онези, които по онова време са ставали водачи, са били добре тренирани в ораторство и публично говорене, така че да привличат, да убеждават и да повеждат слушателите след себе си. Така че Мойсей също очакваше да притежава такива способности, преди да бъде използван от Бог. Но отговорът на Бог ни разкрива, че Той е напълно способен да направи всичко със или без естествено дадените ни предимства като красноречие и други подобни.

Ако нашите недостатъци не са плод на собствените ни "усилия" или небрежност, Бог е способен да ни помогне. Той със сигурност ще премахне бариерите и ще направи така, че този недостатък да не е пречка в служението ни. В мъдростта Си Бог даде разнообразни дарове на църквата, така че това, което липсва някому, да може да се допълни от другия, ако работим в единство и единомислие.

Но днес се набляга прекалено много на красноречието. Макар че е нужно, за да комуникираш добре с другите, трябва да бъдем сигурни, че красноречието ни е подкрепено от божествена сила. Аполос беше учен и силен в писанията, но се нуждаеше от Акила и Прискила, за да му изложат по-точно Божият път (**Деяния 18:24-26**). Аараон беше красноречив, но беше неспособен да извърши чудо или да говори слово сам. Той беше непостоянен водач, който само за няколко дена в отсъствието на Мойсей беше надвит и се поддаде на властта на отпадналите люде в Израил (**Изход 32:1-6**). Мойсей беше неговия гръбнак. Именно Мойсей имаше пряка връзка с Бог и щеше да е жалко за Аарон да се откъсне и да продължи в служението с плътско красноречие. **"Защото Божието царство не се състои в думи, а в сила" (1 Коринтяни 4:20).**

Самсон също си научи урока по трудния начин, когато след като съгреши против Бог каза: **"Ще изляза както друг път и ще се отърся. Но той не знаеше, че Господ беше се оттеглил от него"** (**Съдии 16:20**). Понеже Бог не беше с него, той беше заловен, затворен и подложен на унижения. Вярващите винаги трябва да подхранват и съхраняват съзнанието за Божието присъствие чрез често общение с Бог и свят живот. Всичко, което ще доведе до загуба на Божието присъствие в нашия живот, трябва да бъде отхвърлено и избягвано. Грях, светщина, компромис, равнодушие, лекомислие, присмехулство и бърливост са само част от нещата, заради които можем да загубим присъствието на Бог. **"Защото Господ твоят Бог ходи през сред стана ти, за да те избави и да предава неприятелите ти пред тебе; за това станът ти трябва да бъде свет, за да не види Господ нещо нечисто в тебе и се отвърне от тебе"** (**Второзаконие 23:14**).

Мойсей все още се бавеше да повярва в Бог, въпреки уверението за Божието присъствие. Той помоли Бог да изпрати друг човек и тогава Бог му се ядоса. Бог трябваше да избере Аарон, за да сподели служението с него. Това разпределение попречи на Мойсей да бъде единственият водач на Израил и имаше драстични последици.

Въпреки това, ние виждаме, че Мойсей накрая се покори на Бог. Той стана толкова верен и покорен, че всичките му извинения и бавене не бяха споменати отново и той стана доминираща фигура в Стария Завет.

Повечето от онези, които са били много използвани от Бог, са започнали много смирено. Обикновено такива хора изпитват страх и несигурност дали са подходящи за служението. Но винаги Божията благодат триумфира над слабостта и неверието на избраните Му съдове. В Новия Завет има само благодатни коментари за живота и служението на Мойсей. По същия начин, ако се обърнем и се придвижим от първоначалното ни отхвърляне на Божия призив към покаяние и служене в Неговото Царство, всичките ни минали грешки и грях ще бъдат изличени.

Въпрос 8: Зашо е важно за вярващия да желае присъствието на Бог повече от подаръци или други неща?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	Сутрин		вечер	
Понеделник	Евреи	6-7	Езекиил	17-18
Вторник	..	8-9	..	19-20
Сряда	..	10	..	21
Четвъртък	..	11	..	22
Петък	..	12-13	..	23
Събота	Яков	1-2	..	24-25
Неделя	..	3-5	..	26-27

Стих за запомняне: "И тъй, Мойсей взе жена си и синовете си, качи ги на осел, и тръгна да се върне в Египетската земя; Мойсей взе и Божия жезъл в ръката си" (Изход 4:20)

Текст: Изход 4:18-31

След поредицата извинения, Мойсей най-накрая се съгласи да отиде в Египет и да бъде инструментът в Божиите ръце за избавянето на Израил от робство. Очевидно продължителният ефект от предишния му прибързан и безуспешен опит да избави Израил, заедно с 40-те години подготовка в Мадиамската пустиня, премахнаха от него цялото му нетърпение и самоувереност. Затова Мойсей чувстваше, че не достоен да бъде инструментът, чрез когото Бог щеше да избави Израил. В опит да избегне призива на Бог за своя живот, Мойсей изреди различни извинения, но Бог надделя над всичките му възражения и го увери в Неговото присъствие. И, въпреки това, Мойсей се съгласи да тръгне едва тогава, когато Аараон беше посочен за негов представител и помощник.

От първоначалното становище на Мойсей научаваме, че не трябва да уповаваме на плътски мишци - на себе си или на другите. Трябва да избягваме всеобщата съблазън: да търсим отличителни качества в нас преди да сметем себе си достойни за работата, на която Бог ни е назначил. Напротив, ние трябва да се доверим на Бог и да зависим от Него за всичко, от което се нуждаем, за да изпълним дълга си; понеже, когато Бог призовава някого за дадена работа, то Той го прави и подходящ за нея.

Въпрос 1: Каква често срещана грешка трябва да избягваме, когато получим призив от Бога?

МОЙСЕЙ СЕ ПОКОРЯВА НА БОЖЕСТВЕННОТО ПОРЪЧЕНИЕ

(Изход 4:18; Деяния 26:19-20; Марк 16:20; Деяния 8:26-30; Езекиил 37:10)

"Тогава Мойсей отиде и се върна при тъста си Йотор и му рече: Моля ти се, нека отида и се завърна при братята си, които са в Египет, та да видя, живи ли са още. И Йотор рече на Моисея: Иди с мир" (Изход 4:18)

Бог любящо и търпеливо тласна Мойсей към покорство и той направи първата стъпка като развърза здравата връзка с Йотор, тъста си. Той живя с него 40 години и отношенията им бяха много близки. Мойсей беше не само зет, но и верен работник на Йотор. Въпреки това, той трябваше да напусне сигурността на дома на Йотор и службата си, за да изпълни Божието поръчение.

Отговорът на Божия призив винаги ни поставя някои изисквания пред нас и много често може да има неща, които ще трябва да намразим, за да отговорим подобаващо на Божия призив. Авраам изостави рода и земята си (**Битие 12:1**); Елисей и Амос – техните преуспяващи ферми и тесни роднински връзки (**3 Царе 19:19-21; Амос 7:14,15**); Петър, Яков и Йоан оставиха бизнеса с риба, Матей-доходното събиране на такси, а Павел целта на живота си - да стане почтен законник и държавник (**Матей 4:18-22; Марк 2:14; Деяния 22:3-16**).

За да отговорим на Божия призив за покаяние, посвещение и служение, ние трябва да се отделим от всеки или всичко, което ще бъде спънка по пътя на

покорството. Ако някой е назначен на пълно служение, той трябва да се откаже от всички други лични амбиции и цели, за да избегне ненужното разсейване от Божията работа. Така и грешниците, когато отговарят на Божия призив, трябва да се отделят от греховете си и грешните връзки, за да се покорят истински на Бог.

Въпрос 2: Какво предизвикателство може да получи вярващия от начина, по който Мойсей напусна Йотор, за да отговори на Божия призив?

Има няколко полезни урока, които можем да научим от начина, по който Мойсей се раздели с Йотор.

Първо: Той не избяга от благодетеля си; за разлика от Яков, който се измъкна от Лаван, неговия тъст и господар (**Битие 31:17-22**). Преди да напуснем работа, ние трябва да предадем всички принадлежности и да уредим сметките с работодателите си. Ние също не трябва да бягаме от къщи.

Второ: Мойсей не разкри на Йотор детайлите на Божественото видение и упълномощаване, защото точно по това време Йотор вероятно нямаше да разбере или да насърчи Мойсей в изпълнението на възложената му от Бога задача. Мъдростта изисква да бъдем предпазливи с кого споделяме виденията си, иначе някои просто ще ни обезкуражат или ще станат дори пречка за изпълнението на видението. Не би било мъдро от страна на Мойсей да говори много за това вълнуващо преживяване в пустинята, още повече че посланието не беше за Йотор, а за децата на Израил и Фараон. Исус нарочно помоли Петър, Яков и Йоан да не казват за преобразяването Му на планината до определено време. Мойсей не беше специално инструктиран, но беше воден от мъдростта.

Поучително е също, че Йотор се съгласис молбата на Мойсей. Бог работеше и в двамата. Бог винаги действа така, когато планът Му включва двама или повече души. Той винаги работи, за да хармонизира сърцата на участниците, и в случай, че някой отказва, Бог използва различни начини, за да осигури съгласие с Неговата воля. Виждаме този принцип на практика, когато Бог изпрати Аарон да посрещне Мойсей (**Изход 4:27**); също при Ананий и Савел в Тарсис (**Деяния 9:11-17**); и при Петър и Корнилий (**Деяния 10:1-23**); и при Филип и етиопския скопец (**Деяния 8:26-35**). От това научаваме, че когато Бог ни дава задача, изискваща участието на други хора, ние трябва да се доверим на Бог, че нещата ще проработят. Ние не трябва да прибягваме към плътски манипулации и насилие, за да убедим останалите да се съгласят с нас. Това трябва да утешава онези, които гледат към Бог за парньори в живота, бизнеса или които се страхуват да направят трудно възвръщане.

УВЕРЯВАНЕ И ПОДНОВЯВАНЕ НА МОЙСЕЕВОТО ПЪЛНОМОЩНО (Изход 4:19,20; Йона 3:1-4; Деяния 18:9-11; Исаия 6:8; Йоан 21:1-6,15-17)

След като Мойсей направи първата крачка в покорство на Божиите заповеди, той получи по-нататъшни откровения, указания и увереност. Бог му каза: **"Иди, върни се в Египет, защото измряха всички ония, които искаха живота ти"** (стих 19). Всеки път, когато се покорим на Бог в едно нещо, Той ни дава по-нататъшно откровение и водителство. Обратното също е вярно. Непокорството към Бог, в каквото и да е било, става причина Той да изключи светлината на следващото откровение и водителство, докато не се покорим на предишните инструкции, дадени нам. Това се случи на Саул, когато той не се покори на ясната Божия заповед. **"И Саул се допита до Господа; но Господ не му отговори, нито чрез сънища, нито чрез Урима, нито чрез пророци"** (1 Царе 28:6). Мнозина трудно чуват Божия

глас, когато трябва да вземат много важни решения като избор на брачен партньор, избор на кариера и т.н., защото не са се покорили на Бог в други неща (области), които са ясно открити в Писанията. Пътят към познаването на Бога и Неговата воля е в следването на Бог и в покорството на Неговото Слово, когато Той ни го открие, **"Тогавя ще познаем, когато следваме да познаваме ГОСПОДА"** (Осия 6:3а KJV).

В това съдбоносно време Мойсей се нуждаеше от допълнително Божие откровение, защото естествено, докато се подготвяше да се върне в Египет, умът му щеше да си представи най-лошата картина за Фараона и египетските дворцови служители, които се опитаха да го убият преди 40 години. Но Бог говори на Мойсей, за да го насърчи и увери. Той взе жена си и децата си, сложи ги на магарета и се върна в Египет.

Покорството на Мойсей повлия на жена му и на децата му. Всички трябваше да напуснат сигурността на познатия им дом и да тръгнат с Мойсей на пътешествие с Бог към непознатото бъдеще. Онези, които имат привилегиата да са част от семейството на Божиите служители, трябва да им помагат по всякакъв начин да изпълнят поставените им от Бог задачи. Жените на Божиите служители трябва да избягват всякакъв вид враждебност и противопоставяне, за да избегнат създаване на допълнително напрежение върху и без това огнените предизвикателства на служителите. Подобно и служителите трябва да разпознават спомагателната роля на тяхното семейство. Те трябва да запомнят, че съпругата и децата също плащат цената на пасторския призив. В деня на коронясването те също ще получат наградата, която им се полага.

Въпрос 3: По какъв начин членовете на семейството на служителя (пастора) могат да бъде подкрепа или спънка за служението?

И Мойсей взе Божия жезъл в ръката си (**стих 20**). Мойсей не забрави овчарската тояга, на който Бог постави печата си. Той беше символ на великата среща в пустинята. Понякога вярващите могат да са толкова небрежни, че да пренебрегнат и забравят съществените събития в християнското им пътешествие. Някои забравят да си донесат Библията, когато отиват на църква, усамотено място или предприемат пътуване. Въпреки че Мойсей нямаше да пасе добитък в тази мисия, той не забрави тоягата, защото тоягата се беше превърнала в нов жезъл (**Псалм 23:4**).

ПРОРОЧЕСТВО ЗА НЕПОКОРСТВОТО НА ФАРАОНА (Изход 4:21-23; 3:19-20; Деяния 15:18; Исая 48:8; Матей 13:14-15)

От самото начало Бог каза на Мойсей да очаква съпротива от Фараона, царя на Египет. До тук Мойсей беше упълномощен да върши чудеса, които щяха да потвърдят посланието му и да убедят израилтяните, че Бог го е пратил. Сега ръката му и, особено, тоягата му щяха да бъдат средство за вършене на чудеса; тоягата му беше наречена Божий жезъл, понеже от сега нататък щеше да бъде използвана, за да поразии Египет с опустошаващи съдби, докато не освободят Израил. Тук трябва да спрем и да прославим всезнанието и всемогъществото на нашия велик Бог. Той знае всичко и за Него никога няма непредвидени случаи и обстоятелства. Той знаеше какъв щеше да е отговорът на Фараона, преди още Мойсей да беше напуснал Мадиям, за да се изправи срещу него. Бог беше подготвен да премахне упорството на египетския монарх чрез следващи едно след друго знамения на Божия съд от ръката на "недостойния" и заекващ Мойсей, чрез инструмент, колкото озадачаващ, толкова и истински - овчарски жезъл в ръката на онзи, който някога беше избягал от

египетския палат. Бог е Всемогъщ и може да използва **"глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; също ... немощните неща на света, за да посрами силните"** (1 Коринтяни 1:27).

Йов каза на Бог: **"Зная, че всичко можеш, И че никое Твое намерение не може да бъде възпрепятствувано... Но Той е на един ум, и кой може да Го отвърне? И каквото желае душата Му, това прави"** (Йов 42:2; 23:13). Истинското знание за всемогъществото и всезнанието на Бог трябва да зарадва сърцето на Божието дете. Нищо не може да ни се случи без знанието на нашият Баща и положението ни никога не може да бъде извън Неговия контрол. Той има силата да сложи край на нашите изпитания и да ни избави от всички тях. Изводът от това е, че всички обединени сили на нашите противници не могат да попречат на Божия план за нашия живот. Въпреки че може да има очевидно забавяне, през което Бог дава на врага възможност да се покае, Божията воля за нас със сигурност ще се изпълни.

Бог беше благосклонен към Фараона и затова чакаше, но той не се покая, нито потърси Божията милост. Колкото повече се противеше на Бог, толкова повече се закоравяваше. Това е значението на изявлението **"Аз ще закоравя сърцето му, и той няма да пусне людето"** (стих 21). Бог му даде няколко шанса да се смири и да пусне Израел, но той отказа, докато не стана безнадеждно неспособен да отстъпи пред Бог. Случаят с Фараона трябва да служи като предупреждение за всички грешници и отстъпници. Всеки път, когато някой чуе благата вест и молбата за покаяние, мъдрото нещо, което трябва да направи, е да се покори незабавно и да потърси Господа. Ако някой отхвърля посланието отново и отново, той може да стигне до момента, когато за него вече ще е невъзможно да повярва и да отговори на Бог. Затова ние сме предупреждавани отново и отново в Писанията: **"Човек, който често е изобличаван, закоравява врата си, внезапно ще се съкруши и то без поправление"** (Притчи 29:1). **"Днес, ако чуете гласа му, не закоравявайте сърцата си както в преогорчението, както в деня на изкушението в пустинята... но увещавайте се един друг всеки ден, докле още е "днес", да не би някой от вас да се закорави чрез измамата на греха"** (Евреи 3:7-8,13).

Въпрос 4: Каква е опасността да слушаме Божието Слово, отказвайки да Му се покоряваме?

ПОСЛАНИЕТО И ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕТО ОТ БОГ КЪМ ФАРАОНА (Изход 4:22,23; Осия 11:1; Изход 11:5)

"А ти кажи на Фараона: Така говори Иеова: Израил ми е син, първородният ми; и казвам ти: Пусни сина Ми да Ми послужи; но ако откажеш да го пуснеш, ето, Аз ще заколя твоя син, първородния ти" (Изход 4:22-23)

Посланието на Бог към Фараона показваше, че Бог беше Бащата на Израел. Той каза: **"Израил ми е син, първородният ми"**. Вярващите днес имат привилегията да бъдат синове на Бог чрез осиновение, чрез силата на смъртта и възкресението на нашият Господ Исус Христос (Римляни 8:14-16).

"А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божи чада, сиреч, на тия, които вярват в Неговото име; които се родиха не от кръв, нито от плътска похот, нито от мъжка похот, но от Бога" (Йоан 1:12-13)

Нашият Небесен Баща се интересува от пълното ни освобождение от всякакъв вид робство и подтисничество. Той иска да бъдем избавени от всичките ни врагове и от ръката на всички, които ни мразят, за **"да Му служим без страх, в светост и правда пред Него, през всичките си дни"** (Лука 1:71,74-75). Израил не можеше да служи на Бог без страх в Египет, понеже жертвите, които Израил трябваше да

принася, щяха да се считат за мерзост от египтяните. Същото е вярно и за вярващите днес. Ние трябва да се отделим от света, да излезем и да се отделим, защото светът е склонен да счита нашето посвещение и предаване на Бог за мерзост или фанатизъм. Не може да сме свързани със света и все още да служим приемливо на Бог.

Когато Бог каза, че Израил е първородният Му, Фараонът трябва да е разберал намек, защото египтяните са ценяли високо първородните си, било то добитък или човек. Освен това "Фараон" означава "синът на Ра" (египетския бог на слънцето). Те твърдяли също така, че боговете на Египет пазели първородните им. Затова Бог искаше Фараона да знае, че Израил е ценен в очите Му, както египтяните ценят първородните си.

Трябва да отбележим и причината, поради която Бог прати искане до Фараона да освободи Израил: за **"да Ми послужи"**. Тъкмо затова Бог спасява и избавя хората от властта на греха и Сатана. Той ни спасява, за да Му служим. Бог иска да премахне всичко, което слага граници на живота ни в служение към Него. За всеки Фараон и потисник на Божиите деца излезе тази заповед: **"Пусни людето Ми, за да Ми послужат"**. Като Божие дете ти трябва да знаеш, че си скъпоценен в Божиите очи и Той е заповядал на твоя потисник да те освободи. Кой може да спре Бог или да не се покори на заповедта Му? Никой. Освобождението на всяко дете на Бог е свършено. Радвай се!

Бог заплаши Фараон със смъртта на първородния му, ако откаже да пусне Израил. Предупреждението, изразено с думите: **"ако откажеш да го пуснеш"**, показва, че Бог считаше Фараон за човек, свободен да разпознава доброто и злото, който имаше силата да избира дали да се покори на Бог или не. Той щеше да бъде отговорен за избора си. Бог ни държи отговорни за решенията, които вземаме в живота си. Той не ни насилва против волята ни, ако и да ни дава необходимото насърчение и помощ, за да направим правилния избор. Въпреки това, ако изберем да не се покорим на Бог, ще трябва да се срещнем с неизбежните последствия от непокорството ни. В случая с Фараона Бог знаеше, че той няма да се покори, въпреки това му даде шанс да вземе решението си.

Въпрос 5а: Каква е главната причина Бог да иска Израил да бъде изведен от Египет и с каква цел Бог спасява хора от греха и Сатана днес?

Въпрос 5б: Какъв е изводът от свободния нравствен избор, който Бог дава на човека?

НЕОБХОДИМОСТТА ОТ ПОКОРСТВО И НАЧАЛОТО НА МОЙСЕЕВОТО СЛУЖЕНИЕ (Изход 4:24-26; Битие 17:10-14; 2 Тимотей 2:6; Римляни 2:1-4,21-23)

Когато Бог даде на Мойсей послание за Фараона, изисквайки покорство на божествената заповед: **"Пусни людето Ми"**, Той очакваше посланикът също да не гледа леко на каквато и да е форма на непокорство, било то явно или едва доловимо, в личния си живот и семейството. Мойсей не беше обрязъл един от синовете си, както изискваше заветът с Авраам. Очевидно Сепфора, жената на Мойсей не беше благоразположена към практиката. Може би заради мадиамския си произход, Мойсей направи компромис с нея. Но когато Мойсей беше на път за Египет, той трябваше да даде пръв пример за покорство, което очакваше да види в другите.

Първо: Никой няма право да проповядва на другите добродетели, които не се опитва да притежава. Това е пълно лицемерие.

Второ: Мойсей беше предкусил смъртта, което и послание беше пратен да занесе в Египет. Най-добрите посланници са онези, които имат опит от първа ръка

или откровение за това, което проповядват. Само тези хора могат да проповядват със подходящата страст, ревност и неотложност благовестието.

Трето: Въпреки че Бог призова Мойсей в несъвършенствата му, Той нямаше да му позволи да пристъпи към служението, докато покорството му не бъде пълно. Бог ще изчисти всеки човек преди да може да го използва, защото Бог е пресвят и иска Неговите служители да са също святи.

Четвърто: Човек участва в окончателното си спасение и защита. Няма никаква истина в учението за безусловна защита на вярващите. Тук виждаме как Мойсей, макар призован и упълномощен от Бог, срещна заплахата на божественото осъждане, но поради навременната промяна в сърцето на жена му и нейното съгласие с Божията заповед за обрязването, то го отмина. Нека не се лъжем! Ако не се покоряваме на Бог, ние ще бъдем строго съдени, независимо от духовния ни ръст/ височина.

Пето: Виждаме силата и добрият ефект от бързото покаяние и покорство. Макар и да не знаем какъв метод Бог използва в заплашването на Мойсеевия живот в гостилницата, знаем какво спаси живота му. Ако е било животозастрашаваща болест или внезапно увреждане, както много Библейски тълкуватели смятат, тогава всички човешки лекарства и лечения нямаше да го спасят. Но бързото покаяние и премахване на пречката дадоха резултат във възстановяването на Мойсей.

Шесто: Като християнски семейства Бог очаква от нас да не правим компромиси, дори и с брачния партньор, по какъвто и да е въпрос, който граничи с непокорство на Божието Слово. Макар че трябва да правим всичко, за да сме в мир с всичките човеци, това не трябва да е за сметка на святостта.

Въпрос 6: Посочи някои важни уроци, които научи от случката с Мойсей в гостилницата.

Бог изпрати Аарон да посрещне Мойсей. Това би трябвало допълнително да насърчи Мойсей и да го увери, че наистина Бог го води. Те се радваха да се видят след толкова години раздяла. Мойсей сподели видението и упълномощаването си с Аарон, понеже щяха да работят заедно. Водачите винаги трябва да споделят виденията си с онези, които работят с тях. Това ще засили всеобщия фокус и ще предотврати конфликти.

Мойсей и Аарон се върнаха в Египет и както Бог им заповяда, те събраха израилевите старейшини и им казаха всичко, което Господ каза. После, за да потвърдят, че посланието беше наистина от Бог, те извършиха чудесата, както бе заповядано от Бог. Чудесата са, за да потвърждават посланието на Божия служител.

Първият опит на Мойсей да избави Израил се провали, защото той нямаше власт (авторитет зад гърба си). Но този път хората повярваха на Бог и Мойсей, защото Бог го беше пратил. Те решиха, че беше време Бог да ги посети и се поклониха на Бог. Само тогава, когато следваме Божиите указания и вършим Неговите заповеди, може да сме сигурни в добри резултати. Ние трябва, като Мойсей, да се покорим на Божия призив за покаяние, възвръщане, благовестие и във всяка друга област на живота ни.

Въпрос 7: Как трябва да отговорим на Божия призив за покаяние, посвещение и по-добро служение?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Петър	1-2	Езекиил	28-29
Вторник	..	3	..	30-31
Сряда	..	4-5	..	32
Четвъртък	2 Петрово	1-2	..	33
Петък	..	3	..	34-35
Събота	1 Йоан	1-2	..	36
Неделя	..	3-4	..	37-38

Стих за запомняне: "Но Фараон рече: Кой е Иеова та да послушам гласа Му и да пусна Израиля? Не познавам Иеова, и затова няма да пусна Израиля" (Изход 5:2)

Текст: Изход 5:1-23

Предишното ни учение ни въвежда в страшния спор между Фараон, (който бе считан за въплъщение на бога-слънце, Ра) и Живият Бог Еова, Всемогъщият. В този първоначален конфликт виждаме благостта и нежността, с която Бог преговаря с всички хора, включително и тези, които чрез Своето Всезнание е предвидил, че са упорити и твърдоглави. Той винаги дава възможност на всеки да изпита какво има в сърцето си, и да реши, дали да се разкае, или да се разбунтува. Бог никога не се огорчава несправедливо нито отхвърля молба за милост, както виждаме в случая с Фараона. Но, ония които отхвърлят Бог съзнателно, **"които уповават на лъжливите суети, оставят милостта, спазвана за тях "** (Йона 2:8).

След като Мойсей и Аарон успешно убедиха и спечелиха доверието на израилтяните, те се отправиха към Фараон с увереност и големи очаквания да изискат освобождението на Израел. Но Фараон гордо отхвърли искането им и съответно увеличи потисничеството над израилтяните. В резултат на това лидерите на Израел обвиниха Мойсей и Аарон, че са влошили положението им и Мойсей се обезсърчи и падна духом.

Въпрос 1: Споменете няколко характерни качества на Бог, които наблюдаваме в начина, по който Той се справи с Фараон.

БОЖИЕТО ИСКАНЕ И ОТГОВОРЪТ НА ФАРАОН

(Изход 5:1-5; Еремия 1:7-9; Езекиил 2:6-8; Притчи 28:14; 29:1; Евреи 3:13)

Мойсей и Аарон влязоха в присъствието на Фараон с кураж и самоувереност, защото бяха изоставили всичките си съмнения и страхове. Въпреки че физическият облик на двамата мъже трябва да е бил доста по-низш от разкоша и великолепието на вътрешния двор на Фараона, те не се уплашиха да представят Божието послание на египетския монарх.

Ние не трябва да се страхуваме от хора, нито от външния им вид, когато Бог ни изпраща по работа. Докато благовестуваме, ние не трябва да се поддаваме на страха от хора. Мойсей беше овчар, а Аарон роб; облеклото и на двамата сигурно не е било впечатляващо. Нещо друго, посланието, което трябваше да известят, не беше приятно за Фараона.

Първо, то беше изпратено от Бог, Който беше напълно непознат и беше считан от Фараона за съперник.

Второ, то изискваше освобождението на Израил, хора, които предлагаха евтин труд за растящата египетска икономика.

Трето, историята показва, че посланието дойде във време, когато египтяните обвиняваха Фараона си в слабост и липса на военна мощ. Да освободи Израил по

това време щеше да изглежда като потвърждение на техните обвинения. Въпреки това, Мойсей и Аарон бяха верни на посланието, отидоха, както Бог им заповяда, и поставиха искането си за освобождаването на Израил.

На вярващите днес е дадена благата вест за спасението на изгубения свят. Грешниците, като Фараон, може да не искат да приемат благовестието, понеже не го разбират напълно и това, което изисква, със сигурност ще преобърне каруцата на грешния им живот, въпреки това ние ще проповядваме благовестието, оставяйки последствията на Бог.

Въпрос 2: Какви уроци може да научи вярващият от смелостта и верността, проявени от Мойсей и Аарон, когато се изправиха срещу Фараон с Божието послание?

Фараон отговори гордо и предизвикателно, казвайки, **"Кой е Иеова та да послушам гласа Му и да пусна Израиля? Не познавам Иеова, нито ще пусна Израиля"** (Изход 5:2, KJV). Отговорът на Фараон беше по-скоро директно предизвикателство към Бог, отколкото към Мойсей и Аарон. Всъщност Фараон заяви, че бе неосведомен за истинския Бог, и че дори и да Го познаваше не би се покорил на гласа Му. Макар Мойсей и Аарон да опитаха да запознаят Фараон с истинския Бог (**"Бог на евреите ни среща..."**), Фараон нямаше да се съгласи с исканията на съперническо му божество. Той имаше възможността да се покори на Бог и да стане известен като царя, който пусна Божиите хора от робство, но той пропиля този шанс и стана позорно славен с коравосърдечие и упоритост, дори до разорение.

Грешниците трябва да научат урок от случая с Фараон. В момента, когато чуят словото на Бог да ги призовава към покаяние, те трябва бързо да се покорят, иначе може сърцето им да се закорави. Вярващите също трябва да се научат да вършат всичко, което Бог заповядва, веднага, щом чуят Божието Слово.

*Просто се покори... покори се
Когато те призовава.. обади се
Словото Му идва ли към теб
Покори се.. покори се*

Закоравяването на Фараоновото сърце започна, когато той отхвърли простичкото искане на хора, които той несправедливо беше заробил за много години. Дори когато Мойсей и Аарон се обърнаха към авторитета на Божието име и личност, той отказа да послуша. От тук нататък Фараон растеше в упорство, докато не бе внезапно съкрушен, без поправление.

Въпрос 3: Как грешниците и светиите могат да избегнат закоравяване на сърцето?

**ХИТРОСТИТЕ НА ФАРАОН СРЕЩУ БОЖИИТЕ ХОРА
(Изход 5:6-19; Псалми 33:8-11; 2 Коринтяни 2:11; Псалми 37:1,12-15)**

Фараон не само отказа да пусне Израил, но използва тиранични средства, за да изтощи и разбие сърцето на израилтяните. Той увеличи бремето им и им отне необходимото снабдяване. Целта на Фараон беше двойна.

Първо: той искаше да даде толкова работа на израилтяните, че те да не могат да се срещат и да слушат вдъхновяващите послания на Мойсей и Аарон. Дяволът използва този метод и днес като прави хората толкова заети с работа или бизнес, че пропускат общението и специалните програми, разработени специално за духовния им растеж.

Второ: той искаше да отслаби вярата им и всякакъв растящ копнеж за свобода, който биха могли да имат. Фараон почти успя в този си замисъл, понеже, когато Мойсей и Аарон дойдоха отново при тях с Божието послание, израилтяните бяха толкова паднали духом, че не искаха да слушат (**Изход 6:9**). Сатана използва същите оръжия на нещастие и мъка в опит да срази духа на вярващите и пресее нашата вяра и упование в Бог. Използва го срещу Йов и други старовременни светии, но те издържах бурята. Ние също трябва да я издържим.

Въпрос 4: Какво целеше Фараон с увеличаването на подтисничеството над Израил и как това прилича на сатанинските атаки в днешно време?

Нека да извадим някои очевидни уроци от тиранията и увеличеното подтисничество над Израел от Фараона:

Първо: Понякога ситуацията се влошава преди да се подобри. Затова увеличаването на проблемите и тиранията на подтисниците не е доказателство за провал на Божия план. Фактът, че Фараон увеличи страданията и мъката на Божиите възлюбени в Египет и то без незабавно спасение от Небето, не означава непременно, че Божият план е в опасност. Огнената пещ на Навуходоносор беше нагорещена седем пъти повече за Седрах, Мисах и Авденаго преди Христос да се появи сред тях. Това доведе до тяхното избавление от огъня. Данаил беше хвърлен в рова с лъвовете преди Божието спасение да дойде. Лазар умря от боледуване и гниеше преди Исус да го върне към живот. На нашия Господ Исус Христос не му бяха спестени мъките в Гетсимания или на кръста, нито му бяха спестени трите дни и трите нощи в гроба. Но когато адът направи най-лошото, тогава Бог се намеси, така че Славата Му да засияе по-силно. Затова, без значение през какво минаваш, вярвай в Господ и Той ще действа в твоя полза.

Второ: Първоначалната съпротива не трябва да ни спира да следваме пътеката на божественото откровение. Щом веднъж Бог ни е говорил и уверил за нещо, всяка спънка, противоречащи изказвания или нещо, което се издига високо срещу Божията воля, ще се отдръпнат от пътя или ще бъдат смазани. Много пъти ние прибързано се отдръпваме от определения ни от Бога път, заради трудности или други неудобства. Ние забравяме, че вечният и мъдър Бог, Който ни води (макар и не толкова бързо, колкото ни се иска понякога) не може да бъде спряан в плановете Си. Той каза: **"Да, преди да е имало ден, аз съм; И няма кой да избавя от ръката Ми; аз действам, и кой ще Ми попречи?" (Исаия 43:13).**

Вместо да отстъпим ние трябва да бъдем търпеливи и да позволим на Бог да довърши работата, която е започнал, преди да си правим изводи. Иначе, ако гледаме само на недовършената част от великия Му замисъл, може да си направим грешни изводи и да почувстваме, че Божият план се е провалил.

Трето: хората са независими морални субекти (могат сами да различават доброто от злото), но поради пълната поквара и греховност на човечеството,

необърнатите (към Бог) понякога подтискат Божиите хора. Исус ни предупреди, че в света ще имаме скърби, но само в Него ще имаме мир. Затова ние не трябва да се обезсърчаваме, когато виждаме нечестивите да подтискат праведните.

Четвърто: виждаме жестокостта, която някои работодатели употребяват срещу техните работници днес. Това е приложимо и за обществения, и за частния сектор. Някои работодатели господаруват жестоко над техните подчинени. Те поставят трудни задачи и изискват прекалено много от техните работници, излагат ги на опасности и мизерни условия на работа, дават им несправедлива заплата или не плащат изобщо, нанасят им физически удари или психически тормоз, отказват им права и повишенията. Жалко е да отбележим, че някои от тези работодатели изповядват християнската вяра. Божието слово порицава всички тези грешни и тиранични подтисници над другите (**Второзаконие 24:14-15; Яков 5:4; Колосяни 4:1; Матей 7:12**).

Въпрос 5: *Посочи някои уроци, които вярващият може да научи от привидното отлагане на Божия план за избавлението на Израил.*

ОБЕЗСЪРЧАВАНЕТО И ОПЛАКВАНЕТО НА БОЖИИТЕ ПОСЛАНИЦИ (Изход 5:20-23; Исус Навиев 7:6-9; Авакум 1:2-5,12-17; Филипяни 4:6-7; 1 Петрово 5:7)

Понеже опитите на Мойсей и Аарон не доведоха до незабавното избавление на Израил, а дори напротив – увеличи се тяхното бреме, дойде обезкуражаване и униение. Израилтяните обвиниха за това Мойсей и Аарон. Това накара Мойсей да съжالياва, че изобщо е приел заповедта да бъде водач на Израел. Тук виждаме бремето и дилемата на Божиите служители. Като всеки друг човек, те имат собствено бреме, което да носят, а после и натиска от хората. Отговорът на Израел към Мойсей и Аарон беше като проклетие. Те казаха, **“Господ да погледне на вас и да съди...” (стих 21)**. Обаче те не бяха виновни, че Фараон закорави сърцето си. Трябва да внимаваме да не критикуваме или осъждаме водачите си, когато нещата не се случват по очаквания начин. По-скоро ние трябва да се присъединим към тях в молитва за Божията намеса. Оплакването на израилевите надзиратели само влоши ситуацията и докара Мойсей до униение. Трябва да научим следните уроци:

(1) Трябва да занесем пред Бог всичките си проблеми и разочарования в молитва. Мойсей отиде при Бог, вместо да обижда водачите, които го обвиниха. Той не се опита да даде обяснение, нито прибегна до самозащита, но той се “върна” при Бог и Му предаде товара на сърцето си. После Бог го увери наново и каза, **“Сега ще видиш, какво ще сторя на Фараона” (Изход 6:1а)**.

(2) Когато Бог ни говори, ние трябва да внимаваме и за детайлите на посланието. Бог предупреди по-рано Мойсей, че Фараон няма да пусне Израил, докато не бъде притиснат да го стори (**Изход 3:19-22**). Но изглежда Мойсей беше забравил този детайл и, когато това се случи, той беше много разочарован. Трябва да внимаваме за детайлите на Божието Слово, вместо да мърморим и да се оплакваме за положението на нещата в църквата и обществото в тези последни дни, трябва да бдим и да се молим (**Матей 24:24; 1 Тимотей 4:1-3; 2 Тимотей 3:1-5,12-17**). Вероятно бързият успех, който Мойсей имаше в убеждаването на израилтяните за

неговата мисия и възмущението на цялото събрание го накараха да отиде при Фараон с възмущение и много големи очаквания. Трябва да избягваме този капан. Не трябва да очакваме винаги положителен отговор от онези, на които проповядваме.

(3) На този етап Мойсей не извърши никакво чудо в опит да убеди Фараон. Той нямаше такава заповед. Този самоконтрол и пълно покорство на Божието водителство трябва да е отличителен белег на всички благовестители (служители на благовестието). Не трябва да се опитваме да използваме силата на Бог по наша воля или от изблик на чисто младежки чувства, а само в покорство на Божието водителство.

(4) Фараон беше упорит и закорави сърцето си. Но той имаше подчинени, които изпълняваха злите заповеди, за да измъчват Израел с тежка работа и побои. Те не бяха като благочестивите баби (акушерки), които отказаха да изпълнят порочната заповед на предишния Фараон (**Исход 1:15-21**). Освен това, твърдостта на Фараоновото сърце замалко не направи децата на Израел да се закоравят срещу Божиите служители. Това е сериозно предупреждение за нас, да не позволяваме греховността на другите да ни въвлече в грях **"Не прибързвай да ръкополагаш никого, нито участвуй в чужди грехове. Пази себе си чист."** (**1 Тимотей 5:22**). Не трябва да предлагаме подкрепата си, нито да помагаме на онези, които вече са се закоравили в греха, за да не приемем същото осъждение с тях.

Въпрос 6: Какъв урок научи от начина, по който Мойсей се отнесе към критиките на хората и собственото си обезсърчение?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Йоан	5	Езекиил	39
Вторник	2 и 3 Йоан		..	40
Сряда	Юда		..	41-42
Четвъртък	Откровение	1-2	..	43
Петък	..	3-4	..	44
Събота	..	5-6	..	45
Неделя	..	7-8	..	46-47

Урок БОГ ПОДНОВЯВА ПРИЗИВА КЪМ
№ 174 МОИСЕЙ

Стих за запомняне: "Защото даровете и призванието от Бога са неотменими." (Римляни 11:29)

Текст: Изход 6:1-30

Извеждането на Израел от Египет не беше лесна задача за Мойсей. Той трябваше да се бори с много препятствия. От една страна, поколението израилтяни, което щеше да изведе, не познаваше от опит Бога си (**Изход 4:31**), докато Бог не им се изяви и не ги запозна с плана Си. Дори тогава те още имаха резерви (**Изход 6:9**), заради дългите години на тежко робство.

От друга страна, Мойсей открито призна пред Бог, че заекването му и необрязаните му устни го поставят в трудно положение (**Изход 6:12,30**).

Третото препятствие беше резкия отказ на Фараон да освободи Израел. По-рано, израилтяните бяха изразили вяра, че Бог изпраща Мойсей, за да ги избави, но, по-късно, те го обвиниха, че с искането за освобождението им е подтикнал Фараон да утежни робството им (**Изход 5:20-21**).

Въпреки това, той получи увереност от Бог, Който го изпрати. Въпреки надделяващите обстоятелства, Бог ще направи каквото е казал, че ще направи, защото той е Всемогъщият Бог. Бог знаеше всичко, което Мойсей усещаше, и реши да поднови призива си към Мойсей да изведе израилтяните от робството и безизходицата.

Въпрос 1: Какво направи Бог, за да убеди Мойсей в призива Си към него?

**БОЖИТЕ ОБЕЩАНИЯ И УВЕРЕНИЯ КЪМ НАРОДА НА ИЗРАЕЛ
(Изход 6:1-8; Битие 17:8; Изход 2:24-25)**

Израилтяните бяха третираны като товарен добитък. Вместо да намали товара им, Фараон беше решен да увеличи мъките и робството им. Децата на Израил се предадоха на отчаяние и безнадежност и хвърлха вината за затрудненото им положение върху Мойсей. Самият Бог трябваше да говори на Мойсей, за да го убеди, че ще изпълни обещанията Си към израилтяните. **"А Господ каза на Моисея: Сега ще видиш, какво ще сторя на Фараона; защото под силна ръка ще ги пусне и под силна ръка ще ги изпъди из земята. Бог говори още на Моисея, като му каза: Аз съм Иеова. Явих се на Авраама, на Исаака и на Якова с името Бог Всемогъщи, но не им бях познат с името Си Иеова"** (**Изход 6:1-3**). Бог подкрепи плана Си за освобождаване на израилтяните от робството в Египет чрез последното пророчество на Йосиф (**Битие 50:24-25**).

Бог си спомни за завета Си с Авраам, Исаак и Яков и реши да изпълни обещанието си чрез служителя Си Мойсей. Затова Бог увери Мойсей, че го е избрал и подкрепил с Неговото присъствие, за да избави Израел от ръката на Фараона. Той потвърди това чрез многократното наблягане на **"Аз ще"**, употребено многократно в разговора Му с Мойсей (**Изход 6:6-8**). Бог не е небрежен относно обещанията Си.

Той искаше те да бъдат свободни, истински свободни, и да стигнат до земята, където текат мляко и мед (**Матей 5:18**).

Бог каза на Мойсей, че Той е готов да избави децата на Израил. **"...ще ви откупя с издигната мишца и с велики съдби"** (**Евреи 9:27**). Думата "изкупление" за първи път се среща в Библията във връзка с думата "откуп", което буквално означава "да купиш обратно". Тази дума е често употребявана във връзка с Божието избавление, особено на Израил, както от робството в Египет, така и от пленничеството във Вавилон. Докато в Стария Завет е разкрито желанието на Бог да избави израилтяните от робството в Египет, то в Неговия Завет е заявен Неговия план да спаси човечеството от греха чрез кръвта на Исус Христос. Както израилтяните не можеха със собствени сили да се избавят от робството в Египет, така и грешниците днес не могат да се избавят от робството на греха сами. Нужна е Божията намеса, за да бъде един грешник спасен от греха. Слава на Бога за Неговото спасение.

Въпрос 2: Как израилтяните бяха избавени от тяхната безнадеждност?

Въпрос 3: Как един грешник може да бъде спасен от властта на греха днес?

РАЗКРИВАНЕ НА БОЖИЯТА СИЛА ЧРЕЗ НЕГОВОТО ИМЕ (Изход 6:2-3; 3:14-15; Матей 11:25-27; Лука 10:22; Йоан 8:58)

"Ако не беше, че нарочно затова те издигнах, да покажа в тебе силата Си и да се прочуе Името Ми по целия свят"... "за да повярват, че ти се яви Господ, Бог на бащите им, Бог Авраамов, Бог Исааков, и Бог Яковов." (Изход 9:16; 4:5)

За да направи Мойсей и израилтяните да разберат пълното значение на великото избавление, което щяха да преживеят, Бог им даде ново, божествено откровение за едно от свещените Си имена. Бог беше познат на Авраам, Исаак и Яков като Богът-Създател и като Бог-Всемогъщият; но Той Се откри на Мойсей и децата на Израил като ЙЕОВА. **"Йеова"** произлиза от глагола **"Съм"** и включва миналите, сегашните и бъдещите глаголни времена. С други думи, Той е Този, Който бе, Който е и Който ще бъде. Името **"Йеова"** е използвано 6823 пъти в Стария Завет и означава Онзи, Който е само-съществуващ или Вечният, Който пази завета и изпълва обещания.

Имената на Бог, както и начинът, по който те се използват, имат важно значение. Първото място, където се споменава името Му е **Битие 1:1: "В начало Бог..."**. Накратко, чрез имената Си Бог разкрива Своята природа и характер. Трябва да разберем защо Бог се открива чрез различни си имена. Всяко име обяснява още по-дълбоко природата на Бог.

Еврейската дума **Елохим** е използвана 2570 пъти в Стария Завет. Тя е съществително в множествено число, което доказва Библейското учение за Троицата. **Елохим** означава **"Вечният Създател, Неотменимият"** (**Битие 2:4-25**).

Ел-Шадай в превод е **"Бог-Всемогъщи"**. На еврейски означава **"Достатъчният за всичко"** или Бог, Който е повече от достатъчен. То показва Божиите неизчерпаеми богатства.

След поразяването на Амалик Мойсей издигна олтар и го нарече **Йеова Нисий**, което означава **"Аз съм твоето знаме"**. Като дете на Бог ти можеш да намериш

утеха в знанието, че във всичките ти проблеми битката е Божия и Той със сигурност ще издигне знаме срещу всичките ти противници.

Бог се яви на децата на Израил като **Йеова Рафа**: **"Господ, Който изцелява"**. Божиите хора трябва да имат вяра в Него, че съгласно Неговата свършена воля, Той и днес още изцелява всички болести (**Изход 15:26**).

Гедеон се страхуваше, понеже беше видял ангелът на Йеова лице в лице, и затова Господ го подкрепи, казвайки: **"Мир на тебе, не бой се; няма да умреш"**. Той откри, че Йеова е мир и така той издигна олтар и го нарече **Йеова-Шалом**. Бог искаше да му каже, че Той е неговия мир (**Съдии 6:24**). Ела при Исус Христос, Принцът на Мира. Ако изповядаш греховете си и се покаеш от тях, и приемеш Христос за твой личен Господ и Спасител, ще имаш изобилен мир.

Той също е познат като **Йеова Сидкену**, което означава, **"Господ, нашата правда"** (**Еремия 23:6**).

Не само това, Той се откри като **Йеова-Ире**: **"Господ, Който снабдява"** (**Битие 22:14**). Той е достатъчно богат да посрещне нуждите ни.

Господ ни е открит в **Псалми 23** като Пастир или **Йеова-Рохи**. Той снабдява, Той е нашата Защита, Мир и Водач. Той връща отпаналите, Той е нашата Сигурност, Утеха и Помазание.

Бог се откри като **Йеова-Шаммах** или **"Господ е там"** (**Езекиил 48:35**). Това име показва постоянното присъствие на Йеова сред светиите Му. В **Матей 28:20** Той казва: **"Аз съм с вас през, всичките дни до свършека на века"**. Не е нужно да се паникьосваме, когато сме изпитвани и гонени, понеже нашият вечен Баща е там, за да ни даде победа.

Божията върховна власт, която се изразява в голямата Му любов и милост към човечеството, надхвърля всякакви представи. С други думи, Бог е познат като **Адонай**: **"Господ на силите"** (**Изход 15:2; 1 Царе 1:3**).

Бог не се представи на Мойсей като Аз Съм, Който беше, а каза **"Аз съм Оня, Който Съм"** (**Изход 3:14**). Същият **"Аз съм Оня, Който съм"** е напълно готов да покаже силата Си чрез нас днес, само ако ние Му се предоставим на разположение. Нищо чудно, че Исус каза: **"Истина, истина ви казвам, преди да се е родил Авраам, Аз съм"** (**Йоан 8:58**).

Въпрос 4: Спомени някои от заветните имена на Бог.

Въпрос 5: Какво е значението на тези имена за вярващите днес?

ПРИПОМНЯНЕ НА БОЖИЯТА ЦЕЛ НА КОЛЕБАЕЩИЯ СЕ, НЕПОКОРЕН СЛУЖИТЕЛ (Изход 6:12; 28-30; 4:10; Съдии 6:15; Лука 14:18-20)

Въпреки Божието предпочитание към Мойсей, въпреки уверението и откровението за Божието присъствие и сила чрез божественото Му име, той не счете себе си за единствения избран да изведе Израил от робство. Мойсей си търсеше извинения.

"Но Мойсей говори пред Господа, казвайки: Ето, израилтяните не ме послушаха; тогава как ще ме послуша Фараон, като съм с вързани (необрязани) устни" (**Изход 6:12**). Бог знаеше, че Мойсей беше говорил с израилтяните преди, но сега Бог му заповяда да се върне с откровението за новото

Му име **"Йеова"**. Мойсей вярваше, че Фараон няма да го послуша и се оплака, че е тежкоезичен и с необрязани устни.

Подобно, много християни, както в миналото, така и днес, преднамерено отхвърлят призива на Бог за техния живот, защото чувстват, че не са достатъчно просветени (обучени), за да приемат призива. Други искат да първо да изпълнят личните си планове преди да отговорят на Божия призив за пълно служение. Някои отлагат или дори отхвърлят Божия призив заради житейски грижи. Гедеон също представи пред Бог своите основания защо не може да отговори на призива. В **Съдии 6:15** той каза на Бог, че семейството му е бедно и той е най-малкият в бащиния си дом. Ти като Гедеон ли си днес? Може и да имаш много извинения, но нямаш нито една причина да продължиш да отлагаш. Незабавно отговори на призива Му за живота ти днес!

Друго нещо, което спъва някои, е трудността на задачата. Ленивият човек се страхува да не бъде изяден от лъва, който не е видял, камо ли да пожертва нещо за благовестието (**Притчи 22:13**). Пророк Еремия имаше свои собствени слабости. Той се оплака, че е дете. Бог знаеше всичко за него преди да реши да го изпрати. Нямаше никаква грешка от Божия страна. Той беше огледал много деца и възрастни хора преди да го призове (**Еремия 1:5-7**). В Новия Завет мързеливият служител оправда непокорството си с коравосърдечието на Господаря (**Матей 25:24-25**).

Някои, като Йона, отказват да се покорят на Великото Поръчение и да се захванат с Божието дело поради егоистични причини (**Йона 1:1-3**). Напрежението на работното място е спънка за мнозина други (**Лука 14:18-20**).

Бог не призовава всеки в пълно служение, но ако си призован, спри да даваш ненужни извинения, защото Неговият призив за живота ти е повече от всичко, за което можеш да си помислиш в този свят. Този, Който те призовава, е способен да се погрижи за всяка област на живота ти. Когато Бог призовава някого, Той го подкрепя с божествено помазание и практически доказателства. Но ако си грешник и нямаш призив за служение, първото нещо, което Бог очаква да направиш, е да се покаеш и да се увериш в спасението си.

Въпрос 6: *Кои са някои от извиненията, които хората дават, за да оправдаят отказа си от Божия призив за техния живот?*

Въпрос 7: *Какъв трябва да е отговорът ни на Божия призив, когато дойде?*

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Откровение	9-10	Езекиил	48
Вторник	..	11-12	Данаил	1
Сряда	..	13-14	..	2
Четвъртък	..	15-16	..	3
Петък	..	17-18	..	4
Събота	..	19-20	..	5
Неделя	..	21-22	..	6

Стих за запомняне: "И Той им заръча, казвайки: Внимавайте, пазете се от кваса на фарисеите и от кваса на Ирода" (Марк 8:15)

Текст: Марк 8:14-21

След чудото с нахранването на повече от четири хиляди души със седем хляба и две риби, Исус дойде с учениците си в магаданските предели (**Матей 15:39**). Тогава тамошните фарисеи дойдоха, за да изпитат Господа с въпроси и да поискат знамение от небето. Но Исус познаваше сърцата им и отказа да им даде знамение според желанието им, а и не отговори на техните злонамерени въпроси. Вместо това, Исус ги остави и отиде с лодка на отвъдния бряг.

Тази среща с фарисеите е пълна с поуки за нас. Няма съмнение, че действията на фарисеите бяха насочени срещу това, което Исус беше дошъл да направи за жителите на това място. В резултат от злите им сърца и грешните им мотиви Исус трябваше да се върне на отсрещния бряг и да ги остави в тяхната нищета и духовна слепота (**Матей 13:58**). Ако някой търси Христос и се приближи при Него с правилния мотив, той никога няма да бъде отхвърлен или пренебрегнат; но онези, които задават лицемерно набожни въпроси и търсят знамения, докато крият зло в сърцето си, няма да получат Божията подкрепа и благоволение. Исус винаги отговаряше на истинските и искрени въпроси на учениците си. Той винаги беше готов да задоволи копнежа на искрено търсещите като Захария (**Лука 19:1-5**) и да посрещне нуждите на отчаяните страдалци, които са подтискани от дявола; но Той нямаше време за любопитните и злонамерени лицемери, които по-скоро щяха да сметнат служението Му с чудеса за поредното шоу или за чисто забавление.

**"А Той въздъхна дълбоко от сърце и рече: Защо тоя род иска знамение?
Истина ви казвам: На тоя народ няма да се даде знамение" (Марк 8:12)**

Освен този, има още други два отделни случая, в които Исус изпъшка в духа. Веднъж при изцеляване на глух (**Марк 7:32-34**) и после при смъртта на Лазар (**Йоан 11:33**). Ние виждаме, че във всеки от тези случаи, Исус беше развълнуван и разтревожен от действието на Сатана в живота на хората. Той даде израз на вика на сърцето Си срещу властта на греха, болестите и смъртта над човечеството и поиска хората да бъдат избавени и възвърнати към първоначалната си позиция на власт. За жалост, заради опърничавите си сърца, фарисеите сами си попречиха да участват в Неговия божествен план.

Въпрос 1а): *Защо Исус отказа да отговори на въпросите на фарисеите, нито им даде знамение от небето?*

Въпрос 1б): *Обясни как нашето отношение или мотиви могат да ни попречат да получим божествените благословения.*

**ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ СРЕЩУ ЛИЦЕМЕРИЕТО И ПОРОЧНОСТТА
(Марк 8:14-21; Матей 16:12; Лука 12:1; 1 Коринтяни 5:6-8)**

След като остави фарисеите от далманутанските предели, Исус предупреди учениците си казвайки, **"Внимавайте, пазете се от кваса на фарисеите и от кваса на Ирода"** (Марк 8:15). Учениците не разбраха какво имаше предвид, говорейки за кваса на фарисеите и на Ирод. Те си помислиха, че Той им

говореше за физически хляб и истински квас. Понякога е възможно вярващият да не разбира духовните неща, дори и когато Бог му говори. Една от главните причини за това е, когато вярващият се занимава с толкова много неща, че няма време да се посвети на Бог чрез изучаване Божието слово, молитва и последователен християнски живот. Той или тя може да ходи на църква, да слуша посланията и да си води записки (бележки). Той или тя може да не се връща вкъщи, за да изучава задълбочено Писанията и това, което е записал/а. Но Библията настоява: **"Старай се да се представиш одобрен пред Бога работник, който няма от що да се срамува, като излагаш право словото на истината"** (2 Тимотей 2:15).

Постъпката на учениците ясно очертава духовната им незрялост. Така се случи и със Самуил, когато беше млад във вярата (**1 Царе 3:2-7**). Ние можем да преодолеем този проблем в духовния ни живот, когато се стремим да следваме Исус в добро и зло (когато ни е леко и когато ни е тежко). Словото казва: **"Но растете в благодатта и познаването на нашия Господ и Спасител Исус Христос. Нему да бъде слава и сега и до вечния ден. Амин!"** (2 Петрово 3:18). Исус използва кваса, за да символизира погрешните учения и начин на живот на фарисеите и Ирод, и Той ни предупреждава да се пазим от тях. Лука отъждествява кваса на фарисеите с лицемерие. Кваса на Ирод е светщината и порочността, понеже той бе онзи, който уби Йоан Кръстител на празника по случай рождения си ден. Той също се опита да убие Исус. Въпреки това, Исус го нарече лисица (**Лука 13:31-32**). Всъщност иродианите, секта, която считала Ирод за своя духовен глава, са били известни с голямото угаждане на плътта и разюзданите страсти. Истинският вярващ трябва да внимава и да се пази тези неща да не проникнат в живота му. Ако нямаше опасност от тях, Исус нямаше да предупреди учениците си.

Въпрос 2: Какво е квасът на фарисеите и Ирод?

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ СРЕЩУ ОТПАДАНЕ

(Марк 8:14; Лука 21:34-36; 22:31-32; 1 Петрово 5:8,9)

Апостол Павел по-късно спомена греха на неморалност, докато говореше за кваса на църквата в Коринт. **"Хвалбата ви не е добра. Не знаете ли, че малко квас заквасва цялото тесто?... Затова нека празнуваме, не със стар квас, нито с квас от злоба и нечестие, а с безквасни хлябове от искреност и истина"** (1 Коринтяни 5:6,8). Квасът символизира злото, а начинът, по който работи, ни дава представа как грехът се разпространява и отслабва семействата или църквата.

Първо, нужно е само малко квас, за да закваси цялото тесто. Малкото квас скоро се увеличава като прониква в цялото тесто. Подобно, ако малко грях или грешно учение бъде допуснато в събранието, то скоро ще се разпространи и ще въздейства на всички членове, защото грехът е заразен и унищожителен. Например грехът на оплакване и мърморене възникна в смесените общества в Израил, но не след дълго цялото събрание беше въввлечено в него (**Деяния 6:1-2**). Също така само десет разузнавачи представиха зле обещаната земя, но скоро това се разнесе в цялото общество (**Числа 13:31-33; 14:1-3**). Същото се случи и в Антиохия, когато Петър, поради страха от упреците на юдеите, дошли от Ерусалим, започна да се преструва, че не яде с новоповярвалите езичници. Скоро и другите юдеи, които бяха с него, и даже партньора на Павел, Варнава, бяха подведени и въввлечени в греха на лицемерие (**Галатяни 2:11-13**). **Затова ние винаги трябва да се стараем да спрем греха преди да се е разпространил.** Всеки член и всеки водач трябва да вземе участие в похода срещу най-слабата поява на грях в църквата. Грехът на Мариам и Аарон беше пречка за напредването на Израил в пътуването им през

пустинята (**Числа 12:15**). Грехът на Ахан донесе поражение за Израил и Бог каза на Исус Навиев **"Израил е съгрешил, а именно, престъпили са завета Ми..."** (Исус Навиев **7:1-12**). Това доказва, че **"малко квас заквасва цялото тесто"**.

Второ, квасът работи тайно, надува тестото и го пълни с въздух и по този начин топлината лесно прониква в тестото. По същия начин, лицемерите са толкова надути в сърцата си, че са станали уязвими за Божия съд. Ние не трябва да допускаме кваса на тайния грях, злоба или порочност в живота ни, за да не ни отслаби и направи негодни за Божието царство.

Въпрос 3а): Посочи приликите между кваса и греха.

Въпрос 3б): Защо е решаващо наистина да премахнем греха от църквата?

ДУХОВНАТА ЧУВСТВИТЕЛНОСТ НА ВЯРВАЩИЯ **(Марк 8:17-21; Яков 3:17; Йоан 6:26-27; Матей 6:31-33)**

Реакцията на учениците показва, че те не разбраха посланието, което Исус им отправи. Те свързаха споменаването на кваса с пропуска им да вземат достатъчно хляб за пътуването и чувстваха, че Христос ги порицава за този техен пропуск. Но Господ бързо успокои страховете им и търпеливо им обясни, така че да разберат посланието Му.

Понякога вярващите може да разбират малко по определен библейски въпрос. Водачите и онези, които са зрели във вярата, не бива да се присмиват на тези вярващи, поради слабото им разбиране. Както Исус търпеливо поправи учениците Си, така и водачите също трябва търпеливо и смирено да обяснят на онези вярващи, които имат слабо разбиране по определени библейски въпроси. Словото казва: **"Братя, даже ако падне човек в някое прегрешение, вие, духовните, поправяйте такъв с кротък дух; но всекиму казвам: Пази себе си, да не би ти да бъдеш изкушен"** (Галатяни **6:1**).

Докато обясняваше на учениците Си какво е имал предвид, Исус Христос също им припомни за двете чудеса с нахранването на множествата, за да разберат, че ако ставаше дума за хляб, Той можеше да посрещне нуждата им. Споменаването на тези чудеса трябваше да накара учениците да осъзнаят, че Той има силата да върши всичко, дори да им снабди хляб. Припомнянето на Божиите знамения от миналото може да ни помогне в изграждането на вярата ни в Бог и да подкрепи духовния ни живот.

Все пак Исус им обясни, че не ставаше въпрос за физическо снабдяване на хляб, а за духовен компромис, който може да ги отклони от Божието царство. Водачите трябва да вземат пример от Исус като обясняват библейски и доктринални въпроси на членовете с пълна кротост. Акила и Прискила бяха използвани от Бог да изложат Словото на Аполос (**Деяния 18:24-26**). Така и християнският водач е длъжен да излага Словото на членовете на църквата. Вярващите трябва да получат духовно прозрение и да разберат Божия ум. Ние трябва да се занимаваме с това, от което се интересува Бог. Темите за истинската християнска опитност на спасение, за любовта между братята и за достигане на грешниците трябва да заемат централно място в сърцата на обвързаните с небето поклоници. **"Вземете тоже за шлем спасението и меч на Духа, който е Божието слово"** (Ефесяни **6:17**).

Въпрос 4: Защо е необходимо да си припомним миналите чудеса на Господ и каква полза може вярващият да извлече от такива спомени?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		Вечер	
Понеделник	Матей	1-2	Данаил	7
Вторник	..	3-4	..	8
Сряда	..	5	..	9
Четвъртък	..	6-7	..	10
Петък	..	8-9	..	11
Събота	..	10-11	..	12
Неделя	..	12	Осия	1-2

Стих за запомняне: "Защото учеше учениците Си, като им казваше: Човешкият Син ще бъде предаден в ръцете на човеци, и ще Го убият; и след като Го убият, подир три дни ще възкръсне" (Марк 9:31)

В предишните учения разгледахме Христовото служение на проповядване, поучаване и изцеляване. Проповядването и поучаването Му показваха толкова мъдрост, сила и власт, че множеството от слушатели се изплаши от дълбочината на проповедите Му (**Марк 1:21-22**). Слушателите Му в Назарет бяха удивени: "**Откъде има Тоя всичко това? и: Каква е дадената на този мъдрост, и какви са тези велики дела извършени от ръцете Му?**" (**Марк 6:2**). Ирод, непокаялият се убиец на Йоан Кръстител, заяви, че Исус е възкръсналият Йоан Кръстител "**и за това тия велики сили действуват чрез Него**" (**Марк 6:14**).

Исус, при различните свръхестествени прояви на сила, гони бесове (**Марк 1:23-26, 32-34; 5:1-13; 7:25-30**), изцели болни и хора с увреждания (**Марк 3:10; 5:21-37; 8:22-26; 10:46-52**), умножи малкото хляб и риба, за да нахрани хиляди души (**Марк 6:38-44; 8:5-9**), вървя по вода, и прокле безплодната смокиня, която изсъхна (**Марк 6:47-51; 11:11-14, 20-21**).

Тези дела показаха, че Христос имаше необикновена и несравнима сила над бесовете, болестите и природата. Чудесата и знаменията свидетелсвуаха за Неговата божественост като Син на Бог и потвърждаваха дадената Му от Бога мисия – да спаси човечеството. Той попита учениците Си: кой е Той и какво самите те мислят за Него. Несъмнено нашето знание за Христос и вяра в Него ще определи степента на посвещението ни на Него и ще предопредели колко далеч ще отидем с Него.

Учениците Го наблюдаваха отблизо и бяха свидетели на чудесата, които Той вършеше. Те трябва да са знаели, че Той е Месията, предвид пророчествата в Писанията (**Исая 11:2; 61:1**) и Неговото послание в отговор на запитването на Йоан Кръстител (**Матей 11:4-5**).

Днес светът все още има различни мнения за Исус Христос. Някои религиозни хора Го разглеждат като нищо повече от един от старовременните пророци. Окултния свят го нарича съвършения Учител и Го понижава до нивото на обикновен човек, който се е развивал посредством дисциплина и успял да се издигне на по-високо духовно равнище. Тези схващания не само са погрешни и подвеждащи, но и притежават потенциала да пратят разпространителите си в ада. Нужно е всеки вярващ да е убеден в личността и служението на Господ и по този начин да пробуди в себе си истинска вяра и посвещение във всичко на Господа. Божията спасителна наредба е да потърси и да спаси погиналото, осигурявайки вечен живот за онези, които положат упованието си в Него (**Лука 10:19; Матей 18:11; 19:28; Йоан 10:10**). За да извлече полза от тези благословения, искрено търсеция вярващ трябва да приеме Исус като личен Господар и Спасител. Самарянката и съгражданите ѝ изповядаха, че Исус е Христос (**Йоан 4:7, 21-29, 39-42**). Така направи и Петър (**Марк 8:29**) и така трябва да направи всеки, който иска да извлече полза от спасителната мисия на Господ. "**Бог, прочее, без да държи бележка за времената на невежеството, сега заповядва на всички човеци навсякъде да се покаят, тъй като е назначил ден, когато ще съди вселената справедливо чрез Човека, Когото е определил; за което и е дал уверение на всички, като Го е възкресил от мъртвите**" (**Деяния 17:30-31**).

Въпрос 1: Как можем да извлечем полза от богатствата на Христос?

ИЗПИТВАЩИЯ ВЪПРОС НА ХРИСТОС И ИСКРЕНАТА ИЗПОВЕД НА ПЕТЪР (Марк 8:27-30; Матей 16:13-18; Лука 9:18-20; Йоан 6:67-69)

"И излезе Исус с учениците Си по селата на Кесария Филипова; и по пътя попита учениците Си, като им каза: Според както казват хората: Кой съм аз?" (Марк 8:27)

Поучително е, че Господарят и Принцът на Живота избра тленни хора, за да разяснят Неговия живот и призив, когато Сам Той можеше да се хвали и гордее с известността Си и с високопоставената Си служба, като се има предвид необикновените прояви на Духа, които придружаваха служението Му. Вместо това Той избра пътеката на смирение и себеотричане за траен урок на всички, **"защото онова, което се цени високо между човеците, е мерзост пред Бога"** (Лука 16:15). Той искаше да потвърди чрез отговора на учениците Си дали Неговата мисия и начин на живот са били подходящо дешифрирани, в съответствие с онова, което учениците очакваха да бъде Месията, Божият Избранник, така че накрая да склонят да ходят в Неговите стъпки (**1 Петрово 2:21**). По същия начин Той избра да разкрие забележителната Си Личност чрез истинската сила на личния пример, вместо само превзето и високопарно да дава наставления. На Него Му беше ясно, че трайните духовни истини се предават най-добре чрез необикновени лични качества, ако и дори естествения човек да не може да разбере това, което е от Божият Дух, понеже то се изпитва духовно (**1 Коринтяни 2:14; Римляни 8:7**). Бързата изповед на Петър, че Господ е Христос, Синът на живия Бог, свидетелства за уникалността на Божия призив и, същевременно, отправя предизвикателство към личния живот и служението на всеки вярващ.

Въпрос 2: Какъв урок научаваме от въпроса на Господ относно Неговата божественост?

ХРИСТОС ПРЕДСКАЗВА СМЪРТТА СИ И РЕАКЦИЯТА НА ПЕТЪР (Марк 8:31-33; 9:30-32; 10:32-34)

След като беше поставил въпроса за Неговата божественост пред учениците Си, Исус започна да ги поучава относно следващата фаза от живота Му на тази земя: отхвърлянето от юдеите, страданието от ръцете на езичниците и смъртта Му на кръста. **"И почна да ги учи как Човешкият Син трябва много да пострада, и да бъде отхвърлен от старейшините, главните свещеници, книжниците, и да бъде убит, и след три дни да възкръсне"** (Марк 8:31).

Учениците Го приеха като Месията, противно на хорските очаквания. Но следващото откровение от Христос беше удар за всички тях. Исус предсказа в детайли предстоящите Му изпитания. Той щеше да бъде отхвърлен и осъден на смърт от старейшините, първосвещеника и книжниците в Ерусалим. Той щеше да бъде предаден в ръцете на езичниците, които щяха да Му се присмиват, да Го бият, да Го заплюват и да Го убият. Но въпреки всичко, Той завърши това сърцераздирателно описание с радостното пояснение, че ще възкръсне на третия ден.

Нито Петър, нито другите ученици, можаха да приемат тази вест с радост, както направи Исус. Петър, прямият ученик на Исус, Го смърти заради това, че каза, че ще страда и ще умре. Сякаш Петър искаше да каже - Месията, Който изцели болния и възкреси мъртвия, не трябва да очаква смърт за Себе Си. Той се противопоставяше на Господния план като на нещо "неразумно". Но колко неразумни сме ние, когато отказваме да избягаме от болката и гоненията, докато те са предназначени от Бог за нашето издигане! Йосиф стана велик управител в Египет чрез страдание. Давид също взе трона като мина през гонения и страдания.

Налагаше се Исус да смърти остро възлюбения Си ученик, защото откри, че дяволът се опитваше да го използва, за да попречи на Божия план в Неговия живот. **"А Той, като се обърна и погледна учениците Си, смърта Петра, като каза: Махни се, Сатано, и иди зад Мене, защото не мислиш за Божиите неща, но за човешките неща" (Марк 8:33).** Господ не изпита с поглед всички ученици, за да види дали подкрепят мнението на Петър и дали трябва да смърти и тях. Той нямаше работа с човека, а със злия дух, вдъхновил това изказване. Нека и ние, когато разпознаваме дявола зад нечий действия, да не разглеждаме човека като враг, а да кажем като нашия Господ: **"Махни се, Сатано!"**.

Въпрос 3: Защо Исус строго смърта Петър?

Дяволът и плътта затрудняват човека да върши Божията воля. Като вярващи, обаче, ние винаги трябва да сме с духовни, а не с плътски наклонности, така че нашата воля, интереси, желаниа, стремежи и амбиции да бъдат подчинени на критичните очи на Всезнаещия и Премъдър Бог. **"Защото Моите помисли не са като вашите помисли. Нито вашите пътища като Моите пътища, казва Господ. Понеже, както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли от вашите помисли"**(Исаия 55:8-9).

В мъмренето на Петър Исус приложи закона на двойното обръщение. Докато Той говореше на Сатана, невидимия манипулатор в изказването на Петър, Той също говореше и на Петър, който стоеше пред Него. Ние трябва да сме внимателни, разсъдливи и бдителни през цялото време и във всяка ситуация; независимо дали сме сред роднини, приятели, врагове, съседи, братя (и сестри) в църквата или колеги в офиса, така че да не бъдем заблудени или да станем оръдие в ръцете на Сатана да заблуждава и изкушава другите чрез нас **(Лука 22:3-4)**.

Във време на съблазни от мъже и жени, ние можем да се съпротивим като отхвърлим или смъртим, или избягаме, както направи Йосиф, от мястото или обекта на изкушение.

Въпрос 4: Какво трябва да е поведението на вярващия, за да извърши Божията воля, въпреки противоречивите ситуации?

ХРИСТОВИЯТ ПРИМЕР ЗА ПЪЛНО ПОКОРСТВО НА БОЖИЯТА ВОЛЯ (Марк 1:40-45; Матей 8:2-4; Лука 5:12-14)

Още от самото начало Исус знаеше, че задачата Му на тази земя беше кратка и щеше да свърши с насилствена смърт. Но това не Го възпря да изпълни божествената задача с усърдие. От 8 до 10 глава на Евангелието на Марк, Той известява четири пъти на учениците Си предстоящите Нему скърби, смърт и възкресение **(Марк 8:31; 9:12,31; 10:32-34)**. Той не се страхуваше да умре; напротив Той бе твърдо решен и да извърши Божията воля. По пътя към Ерусалим, където трябваше да бъде убит, за

тяжно пълно очудване, Той ходеше бодро пред тях. Докато те бяха уплашени от това, което щеше да се случи, Исус предаваше Себе Си на Божията воля. Той не се пазареше с гонителите Си, за да избегне смъртта. Вместо това, преди да Го арестуват, Той коленичи в Гетсиманската градина и се помоли казвайки, **"Отче, ако щеш, отмени Ме с тази чаша; обаче, не Моята воля, но Твоята да бъде"** (Лука 22:42).

Въпрос 5: Как вярващият трябва да се държи, когато страда несправедливо?

В Христовото предаване на Божията воля нямаше недоволство, оплакване или мърморене. Той знаеше, че предстоящата болка, духовна и физическа, щеше да бъде огромна. Но Той по-скоро беше готов да мине през тях, вместо да отхвърли Божията воля. Като Добър Пастир, Той не пренебрегна, нито изостави стадото Си, когато приближаваше времето на скърбите Му. Напротив, Той им даде да разберат къде отива, така че, по-късно, да могат да последват примера Му в страдание. **"Като гледаме на Исуса начинателя и усъвършителя на вярата ни, Който, заради предстоящата Нему радост, издържа кръст, като презря срама и седна отдясно на Божия престол"** (Евреи 12:2).

Господ предсказа не само скърбите Си, но и Неговата окончателна победа над смъртта чрез възкресението Му в прославлено тяло. Това беше пълно послание на покорство и възвеличаване; на печал и радост; на болка и победа; на смърт и живот. Тук ние научаваме, че когато проповядваме благовестието, не трябва само да сочим греховете и проблемите на хората, но също и да снабдим решението. Те трябва да бъдат доведени до истинско разкаяние за греха и да паднат на нозете си в покаяние за предишния си живот. Смъртта на Исус донесе много ползи на човечеството. Без нея, човекът щеше да бъде загубен завинаги.

Смъртта на Исус на Голготския кръст донесе спасение за изгубеното човечество **(Евреи 9:11-15)**. Смъртта на Исус също осигурява освещаването на всички вярващи **(Евреи 13:2)**. Можеш да получиш изцеление, заради смъртта на Исус. Ние можем да се молим и да искаме изцеление чрез вяра, защото Исус плати цената **(Исаия 53:5; 1 Петрово 2:24)**. Всъщност Бог ни е благословил с всичко духовно, материално, физически, финансово и т.н., заради смъртта и възкресението на Сина Му, Исус Христос, нашия Господ **(Ефесяни 1:3-5; Римляни 8:32)**.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Матей	13	Осия	3-5
Вторник	..	14-15	..	6-8
Сряда	..	16-17	..	9-10
Четвъртък	..	18	..	11-12
Петък	..	19-20	..	13-14
Събота	..	21	Иоил	1-2
Неделя	..	22	..	3

Стих за запомняне: "Който не носи своя кръст и не върви след Мене, не може да бъде Мой ученик" (Лука 14:27)

Текст: Марка 10:13-31

Когато човек е истински обърнат(новороден), природата на Христос мигновено се влага в сърцето му. Той става последовател на Христос и започва да живее живота си чрез благодатта на Божия Син. Святият Дух започва да го учи, информира и ръководи. Въпреки това, вярващият трябва постоянно да стои в помазаното учение на Божието Слово, за да схване истината за стандарта на Божието Царство - **всекидневен живот на ученичество**. Да си ученик на Христос е златна привилегия, която Христовите ученици използват напълно. По време на обучението им, Господ им даде ключът към плодоносен и пълноценен живот чрез служене на Бог. Той също подчерта пред тях добродетелите на смирение, себеотрицание и носене на кръста.

**ДА БЪДЕШ КАТО ДЕТЕ - ОСНОВА НА ИСТИНСКОТО УЧЕНИЧЕСТВО
(Марк 10:13-16; Матей 19:13-15; Лука 18:15-17)**

В предишните стихове Исус ясно ни посочи оразните практики на юдеите за женитбата и установи Божия стандарт относно брака и семейния живот. Сега Великият Учител илюстрира жизненоважния урок за ученичеството като използва сравнението с децата, най-слабата част от семейството. **"Тогавя доведоха при Него дечица, за да се докосне до тях; а учениците ги смърриха"** (Марк 10:13). Очевидно тези деца не търсеха никаква материална или плътска облага, но искаха да видят Исус и да получат благословения за техните безсмъртни души. Подобно, родителите и настойниците днес ще направят добре, ако доведат децата си да получат спасителното зание за Исус. Нищо не трябва да ги спира да го направят. Учениците на Христос мислеха, че беше недостойно за Господ да бъде обезпокояван от деца. Затова те смърриха онези, които ги бяха довели.

Понякога, някои християнски работници несъзнателно възпрепятстват Божия план за децата. Затова водачите на църквата трябва да се уверят, че църковните програми и дейности отдават максимално внимание на духовното благополучие на най-младите поколения, чиито души също са толкова ценни пред Бог, и които са бъдещето на църквата. Децата са чудесен подарък от Бог и трябва с благодарност да бъдат обичани и с нежност оценявани и отглеждани. Малтретирането на деца като метод за възпитание е напълно безбожно. Исус не Му беше приятно, че учениците спряха децата да дойдат при Него; също Му е неприятно и днес, когато някоя църква пренебрегва децата в служението. **"Оставете дечицата да дойдат при Мене.... защото на такива е Божието царство"**. Той начерта ясен паралел между живота на децата и изискванията на ученичеството. Той целеше да предаде на възрастните ученици такива детски добродетели като смирение и отзивчивост към благовестието, приветлив темперамент и характер в човешките отношения, подчинение на властта, израз на вяра и пълно покорство. Не е чудно, че Исус каза, **"Истина ви казвам; ако се не обърнете като дечицата, никак няма да влезете в небесното царство"** (Матей 18:3). За да покаже любовта Си към децата, **"Прегърна ги и ги благослови като положи ръцете Си на тях"** (Марк 10:16).

Въпрос 1: *Спомени някои християнски добродетели, видими в християнските деца, които са свързани с ученичеството.*

**ЦЯЛОСТНО ПОСВЕЩЕНИЕ И ПЪЛНО ПРЕДАВАНЕ:
ПРЕДПОСТАВКА ЗА УЧЕНИЧЕСТВО
(Марк 10:17-27; Матей 19:16-26; Лука 18:18-27)**

"И когато излизаше на път, някой се затече и коленичи пред Него и Го попита: Учителю благи, какво да сторя за да наследя вечен живот?" (Марк 10:17)

Много скоро, след като Христос направи паралела между децата и ученичеството, това поучение беше нагледно илюстрирано при срещата Му с човек, който дойде при Него, за да търси вечен живот. Човекът беше искрен и не се срамуваше от желанието си. Той коленичи публично пред Исус, признавайки Го за Благ Учител, Който единствен може да дава вечен живот. Той си мислеше, че може да направи нещо, за да спечели място в Божието царство. Той смяташе дългото и стрикното си придържане към първите шест заповеди за забележително. Той беше непоколебим. И за това, Исус го обикна и нежно го насърчи да извърви втората миля и да плати цената на пълното ученичество, а именно - пълно предаване. **"Едно ти не достига; иди продай все що имаш и дай на сиромасите, и ще имаш съкровище на небето; и дойди и Ме следвай"** (Марк 10:21). Това беше най-великият призив, който този човек някога е получавал, но той го отхвърли и си тръгна разочарован.

Въпрос 2: *Обясни на практика как разбираш цената на ученичеството.*

Младият богаташ беше готов да падне на колене, но не и да преклони сърцето си. Той беше много тъжен, понеже Христос го призоваваше да се отвърне от живеенето в разкош. Христос му представяше истинските богатства на Божието царство; Той му даваше ключовете към ценния Небесен трон, но човекът не ги видя. Поучително е да отбележим, че това, което го направи недостоеен, не беше толкова богатството му (или иначе небето щеше да стане специален резерват за бедни, дори и да не са новородени). Той не беше достоен, понеже уповаваше на богатствата си, вместо на Господ. Проблемът му беше грешното му отношение към богатството, което все още е гибел за мнозина богаташи днес: **"Колко мъчно ще влязат в Божието царство ония, които имат богатство!"** (Марк 10:23).

Учениците бяха объркани от тази забележка, сякаш не можеха да свържат Христовото твърдение с обещанията на Бог за просперитет и възможността богатия да бъде използван от Бог за благословение на бедните. Исус усети тяхното смущение и пояснителното твърдение Си: **"Чада, колко е мъчно да влязат в Божието царство ония, които упоават на богатството!"** (Марк 10:24).

Като ги нарече деца, Исус демонстрираше властта Си като учител на клас от бавно учещи се. Всъщност, учението Му за отношение на учениците към богатството не беше се променило. Той и преди ги учеше, че: **"Не можете да слугувате на Бога и на мамона"** (Матей 6:24).

Разяснявайки учението Си, Христос спомена известна порта в древния град Ерусалим. Това беше единствената врата, която оставаше отворена вечерта след като главната порта биваше затворена. Тази порта, която, поради малкия си размер беше сравнявана с иглено ухо, можеше да пропусне идващ търговец или пътник само ако той разтовари животното си, накара животното да се наведе и сам, наведен, мине

през портата на града. Изглеждаше трудно за човека, но **"за Бога всичко е възможно"** (Матей 19:26). Днес, ако богат човек би искал да се спаси и да стане последовател на Христос, той трябва да се моли и да получи благодатта:

(1) да свали товара на несправедно придобитото богатство;

(2) да отвори складовете на съкровището си за бедните (1 Тимотей 6:18);

(3) да превъзмогне изкушенията и примката на глупави и вредни страсти, които водят човека към разорение и погибел (1 Тимотей 6:9);

(4) да уповава на живия Бог, Който ни дава всичко щедро, за да се наслаждаваме (1 Тимотей 6:17);

(5) да поправи ценностната си система и да пренареди приоритетите си в полза на небесните богатства (Колосяни 3:1-2; 1 Тимотей 6:17);

(6) да се отрече от себе си, да носи кръста си всеки ден и да следва Христос като ученик (Лука 9:23; Марк 10:21).

Има велики и разнообразни благословения за онези, които следват Господа.

Въпрос 3: Какво всъщност попречи на богаташа да се спаси? Как ти можеш да превъзмогваш подобни пречки в собствения си живот днес?

НАГРАДА ЗА ПОСВЕТЕНИТЕ УЧЕНИЦИ (Марк 10:28-31; Матей 19:29-30; Лука 18:28-30; 1 Коринтяни 15:58; Галатяни 6:7-9)

Христовото учение за ученичеството беше поучително за Петър и другите апостоли, и им даде възможността да проверят доколко са посветени на служението. Изведнъж те осъзнаха, че техните преживявания отговаряха на Христовите изисквания. Затова Петър веднага заяви: **"Ето, ние оставихме всичко и Те последвахме; ние, прочее, какво ще имаме?"** (Матей 19:27).

Въпрос 4: Какви награди очакват онези, които посветят живота си на Господа?

Исус не спести усилия да конкретизира Неговите щедри награди за верните ученици в настоящето и във вечността. Казано простичко, те са многократно повече от онова, което сякаш сме изгубили заради Христовото име. Апостол Павел, който беше заведен на третото небе и беше видял и чул тайни, неизговорими неща, възхитен заяви: **"Каквото око не е видяло, и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е дохождало, всичко това е приготвил Бог за тия, които Го любят"** (1 Коринтяни 2:9). Това трябва да мотивира всички вярващи да не щадят сили, средства или време за общение, за да опазят тяхната вяра и да изпълнят Великото Поръчение, знаейки много добре, че **"делото.. ще се възнагради"** (Еремия 31:16)

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Матей	23	Амос	1-2
Вторник	..	24	..	304
Сряда	..	25	..	5-6
Четвъртък	..	26	..	7-9
Петък	..	27	Авдия	1
Събота	..	28	Иона	1-2
Неделя	Марк	1	..	3-4

Стих за запомняне: "И ако те съблазни ръката ти, отсеци я; по-добре е за тебе да влезеш в живота недъгав, отколкото да имаш двете си ръце и да отидеш в пъкъла, в неугасимия огън" (Марк 9:43)

Текст: Марк 9:33-50

Святото Писание е пълно със заповеди, обещания, примери, както и предупреждения, които да помогнат на пътуващите към небето да живеят балансиран и победоносен живот. В нашия текст днес имаме описание на лично общение между Исус Христос и Неговите ученици. Той засегна въпросите за гордостта, сектанството, престъпленията и предупреди за опасността от ада.

Макар някои пророповедници днес напълно да отричат или да омаловажават посланието за ада, с оправданието, че не искат да проповядват проклятие и смърт, а любов и общение, Господ Исус Христос, Който беше олицетворение на Любовта, предупреди слушателите Си за опасността от ада, откровено и на висок глас. Обръщайки се към аудиторията си, Йоан Кръстител също подчерта нуждата от покаяние, за да избегнем идещия гняв. Затова верните проповедници днес трябва да следват примера на Господ Исус, да предупредят слушателите си за опасността от ада и да очертаят ясно пътеката за избягването на тази опасност.

**ОПАСНОСТТА ОТ ГОРДОСТТА И ТЪРСЕНЕТО НА ПОСТОВЕ
(Марк 9:33-37; Матей 18:1-5; Лука 9:46-48; 2 Коринтяни 26:16-23;
Филипяни 2:5-11; Притчи 16:18)**

Когато учениците следваха Господ Исус Христос по пътя за Капернаум, те спореха кой от тях трябва да е най-голям. Исус трябва да е бил много обезсърчен от това, но, преди да ги поправи, Той запази мълчание, докато не влязоха в къщата в Капернаум. Когато Исус ги попита за какво спореха по пътя, те бяха смаяни и смутени. И имаха причина да бъдат.

Те бяха последвали Исус в служението Му. Но, докато Исус беше натоварен с погиващите души, те спореха и се препираха за позиции, и то на полето на дълга.

Изненадващо е, че тези ученици, някои от които бяха обикновени рибари преди Исус да ги повика, можеха да водят разговори за постове и степенуване на това, кой трябва да е най-великият между тях.

В тези ученици ние виждаме картина на собственото ни сърце, когато отстъпваме в плътската си природа. Гордостта често ни кара да наблягаме повече на позицията, престижа, поста, силата, славата, уменията и постиженията. В резултат от това, ние започваме да се сравняваме един с друг, вдишаме малко въздух на превъзходство и наистина прибягваме до невъобразими маневри, за да надхитрим другите.

Въпрос 1: От лични наблюдения спомени причината за гордостта и търсенето на позиции.

За да поправи учениците Си, Исус ги повика и им показа пътеката на величието в Царството. Той поучаваше, че този, който е най-смирен, който служи най-много и който доброволно приема най-нисшата позиция е най-великият (**Лука 9:48**). Това означава, че човешките параметри не могат да бъдат използвани, за да измерят величието в Божието Царство. За истинското величие и слава в царството на Бог е важно самопожертвователното служение, а не личните постижения, позиции или титли. Трябва да сме внимателни да не би гордостта да завладее сърцата ни, дори докато следваме Господ. Освен очевидните прояви на гордост в говор и поведение, има и други, едва доловими начини, чрез които гордостта се проявява. Понякога тя взема формата на търсене на слава, специални привилегии, признание и доминиране над другите. Нежеланието да служим в по-нисша позиция, например: сервиране на храна, измиване на чинии и други материални области, може да се корени в гордостта. Ефектът от гордостта е опустошителен за личността и за общението. То води до надпревара, разделяне, разединение и разруха на общението. Горделивият човек е мерзост пред Бога и Той се противи на такъв човек. **"...Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат"** (Яков 4:6).

Гордостта е довела до падането на мнозина. Тя превърна Луцифер в Сатана (**Исая 14:12-15; Езекиил 28:13-17**). Юдейския цар Озия свърши живота си в срам и унижение, поради гордост (**2 Летописи 26:16-23**). Истинското покаяние от греха остава единствения изходен път от греха на гордостта.

Въпрос 2: Какви са последиците от гордостта за общението между бащата и какъв ще бъде краят на горделивия?

ХРИСТОВОТО УЧЕНИЕ ЗА ДЕЦАТА И СЕКТАНСТВОТО (Марк 9:36-41; 10:14; Лука 9:49-50; Матей 18:1-6; Притчи 22:6)

Докато поправяше учениците Си за погрешния им начин на мислене, Исус отдели време да приеме едно малко дете, което вероятно беше влязло в къщата, докато Той говореше. Той постави детето помежду им. Детето може би е било смутено от втренчените погледи на учениците. Исус го прегърна, за да го подкрепи. Тогава научи учениците Си да приемат децата и да им дадат възможност да развият потенциала (възможностите) си в Царството на Бог.

Приемането на деца в името на Христос означава, че ние ги обичаме, признаваме и им обръщаме внимание у дома и в църквата. В много общества децата биват пренебрегвани, малтретирани и използвани. Но не трябва това да е така в християнските домове и църкви. Трябва да възпитаваме децата да бъдат богоугодни и да ги доведем до истински християнски преживявания. Трябва да им осигурим удобна и благоприятна обстановка, за да се развиват и да растат във всяка област на живота, а също и във вярата. Детското служение не трябва да бъде пренебрегвано или считано за по-малко важно от това за възрастните. Напротив, трябва да се обръща еднакво внимание и на двете от пасторите и водачите на църквата. Децата трябва да получат възможността да развиват служителски умения между връстниците си и възрастните. Те не трябва просто да бъдат използвани за забава на възрастните на специални събития; вместо това ние трябва да им дадем достатъчно роли в църквата, за да осигурим пълното им участие в програмите на църквата. Също така, качеството на работниците, ангажирани с детското служение, трябва ярко да доказва нашата грижа за тях. Не е добре детското служение да е място за изява на служителите, които смятаме, че са безполезни в служението на възрастните, докато верните работници ги отнемаме от децата и ги пращаме да служат на възрастните.

Всеки християнски работник трябва да има желанието и бремето да доведе децата до страх от Бог и до съвета на Бог. Христос каза, че, ако приемем децата в Негово име, ние всъщност приемаме Него и Неговият Баща.

Въпрос За: Какви уроци можем да научим от начина, по който Исус се отнесе към децата в земното Си служение?

Исус също поучаваше учениците по въпроса за сектанството и религиозния фанатизъм (тесногърдие). Йоан Му докладва, че бяха видели човек, който изгонваше духове, използвайки името на Исус. Но понеже не следваше Исус физически, както Йоан и останалите ученици правеха, те му забраниха. Исус поправи отношението на учениците и им даде ръководни принципи и указания как да се отнасят с различията в областта на църковното сдружаване.

Първо: Не е задължително всички ние, които имаме жива лична връзка с Исус, да принадлежим към една и съща религиозна група или деноминация. Съдбоносно е да се уверим, че през цялото време сме под властта на Неговото име и Слово.

Второ: Не трябва да се противопоставяме на никое добро дело, което другите вършат в името на Христос, само защото ние не сме онези, които го вършат. Това е отличителен белег на фарисеите и останалите религиозни водачи по времето на Христос. Това е религиозен фанатизъм (тесногърдие).

Трето: Няма неутралност, когато става дума за вземане на решения за Христос. Без значение религиозните или деноминационните наклонности на човека, истината е, че той или е "за", или е "против" Христа. В **Матей 12:30** Исус каза: "**Който не е с Мене, той е против Мене;**". А в **Марк 9:40** Той казва: "**Понеже оня, който не е против нас, е откъм нас.**". Няма средно положение; всеки от нас или събира с Христос, или разпилява; ти си или **дърво**, или **дървояд**.

Четвърто: Христос не казва, че всички, които използват името Му, са откъм Него или че са подходящи да се обвържем с тях. Той ни предупреждава в **Матей 24:4-5** "**Пазете се да ви не заблуди някой; защото мнозина ще дойдат в Мое име казвайки: Аз съм Христос, и ще заблудят мнозина**". Той ни научи да ги разпознаваме чрез начина им на живот (**Матей 7:15-23**).

Пето: Исус иска ние да гледаме на нашите братя от гледна точка на тяхната връзка с Него. Каквото и да правим за човек, който принадлежи на Христос, ние всъщност го правим за Него и ще бъдем подобаващо възнаградени, независимо дали е добро или зло.

Въпрос 4: Как можем да приложим на практика учението на Исус за сектанството?

ХРИСТОВОТО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ СРЕЩУ АДА

(Марк 9:42-50; Матей 18:7-9; 5:29-30; 25:41,46;13:42,50; Лука 10:15)

Господ Исус продължи беседата с учениците Си с предупреждение за опасността от ада. В началото Той посочи нещата, които могат да повлекат човек към ада. После рисува картина как ще изглежда ада.

Какви деяния могат да изпратят човек в ада?

(1) Да подмамиш в грях някой от "**малките**", които вярват в Христос. Тук става дума не само за физически малки деца, но и за "**малките в Христа**" новоповярвалите, които може и да са възрастни. Ако чрез нашия безгрижен живот и безбожен пример водим останалите в грях или ако умишлено принуждаваме и

изкушаваме останалите да съгрешават, тогава ние съзнателно избираме пътя към ада.

(2) Ако вършим в грях, понеже получаваме наслада и печелим от него, тогава можем да бъдем сигурни, че няма да стигнем Небето. Без истинско покаяние може само да има страшно очакване за съд в ада.

Не само трябва да се покаем и да избягваме греха, но трябва да се уверим, че и не сме препънка за другите по някакъв начин. Сериозността, с която трябва да се отнасяме към греха в живота ни, е илюстрирана с отрязването на дясната ръка или нога, или с изваждането на дясното око. Това означава, че независимо колко скъп или полезен е човек или нещо за нас, ако той или то ще ни накара да грешим, ние трябва да го отрежем. Тази съблазнителна "част от тялото ни" може да е доходна работа, интимна връзка, кариера или каквото и да е. Всичко в нашия живот, което е неразделно свързано с грях, трябва да бъде третирано безмилостно, ако искаме да избегнем осъждението в ада.

Христос нарисова ясна картина на ада като каза, че:

(1) "червея им не умира". Това съдържа в себе си вечно страдание и болка. Ще има вечни мъки, съжаления и болки за ония, които умират без Христос. Богаташът в ада умоляваше, но думите му не можеха да сторят нищо, за да променят ужасното му положение (**Лука 16:20-31**).

(2) "огънят не угасва", тоест ада е място на вечен огън, не място където изгарят грешниците, а място, където горят грешниците.

Ако си грешник или си отпаднал, спирал ли си се някога да си помислиш накъде отиваш? Отиваш към езеро, но не с вода, а с лава - огън, течен огън! Единственият начин да избегнеш това е чрез пълно покаяние от греха и приемането на Христос за твой Господ и личен Спасител. Реалността на ада трябва да внуши у всеки грешник, както и у всеки вярващ, гореща омраза към греха и ревностно предаване на благата вест, така че да можем да избавим себе си и колкото се може повече хора, преди да засвири последната тръба.

Въпрос 5: Защо учението за ада е толкова непопулярно сред много модерни проповедници?

Въпрос 6: Подчертай учението на Христос за ада и кажи как да го(ада) избегнем.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Марк	2-3	Михей	1-2
Вторник	..	4	..	3-5
Сряда	..	5	..	6-7
Четвъртък	..	6	Наум	1-3
Петък	..	7	Авакум	1-2
Събота	..	8	..	2
Неделя	..	9	Софония	1-2

Стих за запомняне: *"Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си; и двамата ще бъдат една плът? Така щото не са вече двама, а една плът. И тъй, онова, което Бог е съчетал, човек да го не разлъчва"* (Матей 19:5-6)

Текст: Марк 10:1-12

Господ Исус дойде от Галилея в Юдея, където предаде на учениците Си някои важни уроци за ада и как те трябва на всяка цена да избегнат страданията и ужаса в ада. Сега, в Юдея, много други хора дойдоха при Него и Той ги изцели и ги поучаваше, както имаше обичай да прави.

**ЗАГРИЖЕНОСТТА НА ХРИСТОС ЗА ЦЯЛОТО ЧОВЕЧЕСТВО
(Марк 10:1; Йоан 8:1-2; 9:5; Матей 28:19-20; 2 Петрово 3:9)**

Нашият Господ Исус Христос направи проповядването и поучаването на Божието Слово част от живота Си. Той търсеше всяка възможност да запознае слушателите Си със Словото на Живота. Той нямаше свободно време. В къщата Той поучаваше и просветляваше учениците Си; навън множествата Го търсеха и се стичаха: едни - за изцеление, други - за храна, а трети - за да Го чуят. Той беше хляб за гладния, пътеводна светлина за изгубения, изцеление за болния и измъчения. Неговата ревност за душите на хората и за славата на Отец надминаваше Неговите лични нужди и комфорт. Нищо чудно, че каза на учениците си **"Моята храна е да върша волята на Онзи, Който ме е пратил, и да върша Неговата работа.... Ние трябва да вършим делата на Този, Който Ме е пратил, докле е ден; иде нощ, когато никой не може да работи"** (Йоан 4:34; 9:4).

Бойният призив към всички истински вярващи в тези последни времена е да се събудим от духовното бездействие и да сме жизнени в нашите духовни служби и отговорности. Червената светлина за спящия и заблуден свят трябва да свети по-силно и светлината на благовестието за спасение трябва да грее по-ярко чрез проповядването и поучаването, както и чрез нашия характер и поведение. **"Проповядвай словото, настоявай на време и без време, изобличавай, порицавай, увещавай, с голямо търпение и непрестанно поучаване. Защото ще дойде време, когато няма да търпят здравето учение; но, понеже ги сърбят ушите, ще си натрупат учители по своите страсти, и, като отвърнат ушите си от истината, ще се обърнат към басните. Но ти бъди разбран във всичко, понеси страдание, извърши делото на благовестител, изпълнявай службата си"** (2 Тимотей 4:2-5).

Въпрос 1: *Какъв трябва да е фокусът на служението на вярващите?*

**ИЗКУШЕНИЕТО ОТ ВРАЖДЕБНИТЕ ФАРИСЕИ
(Марк 10:2-5; Матей 19:3; 22:15; 1 Петрово 5:8-9)**

Фарисеите неуморно копнееха за възможност да намерят вина в Христос, за да могат да Го опозорят, да Му се подиграват и да причинят недоволството на народа и властта. Мотивът зад въпросите им към Него беше да Го опозорят и да унищожат служението Му. И така, за да Го изпитат, те дойдоха при Него и попитаха: **"Позволено ли е на мъж да напусне жена си?"** (стих 2). Въпросът на тези

религиозни хора разкрива опасността от небиблейските, традиционни вярвания и практики.

Първо: Разводът е бил общоприета практика между юдеите.

Второ: Разводът е бил смятан за специално право на мъжа.

Трето: Жената е живеела по милостта на мъжа си, който е можел да я изхвърли поради всяка своя прищявка.

Знаейки, че фарисеите се смятаха за учители и пазачи на Мойсеевия закон, Исус им позволи да си отговорят сами. Отговорът изложи на показ тяхното невежество и неспособност да разбират и тълкуват правилно закона. Когато в църквата или обществото погрешно разбираната свобода се позволява за дълъг период от време, трудно е да обуздаеш или да спреш заблудата. Женитбата беше установена от Бог, тя не беше идея на човека. Исус даде на фарисеите храна за размисъл: Може ли Мойсей, когото те уважаваха толкова много и който беше толкова верен като служител в Божия дом, да противоречи на Божия закон? **"А Исус им рече: Поради вашето коравосърдечие ви е написал тая заповед" (стих 5).**

Гръцката дума "склерокардия" се използва, за да опиши закорявяването на сърцето, в което Исус обвини юдеите. То буквално означава (духовна) нищета, липса на разбиране. И тъй, поради закорявяването на сърцата им, юдеите нямаха способността да виждат, чуват или разбират духовните неща. Те бяха твърди и непоколебими в решителността си да преследват своята си полза, без да се съобразяват с Бог или с хората. Бог каза на Езекиил: **"Сине човешки, ти живееш сред дом на бунтовници, които имат очи за да виждат, но не виждат, които имат уши за да чуват, но не чуват; защото са бунтовен дом" (Езекиил 12:2; Еремия 5:21).** Бог също засвидетелства на Мойсей казвайки: **"Видях тия люде, и, ето, коравовратни люде са" (Изход 32:9; 33:3; 34:9; Второзаконие 9:6,13; 10:16; 31:27).**

Въпрос 2: Какво би трябвало да е нашето отношение към Бог и Неговите служители в църквата?

Има толкова много хора от богословската класа, които считат себе си за авторитети и учители на "Божие Слово". Въпреки това, те не са по-добри от фарисеите по времето на Исус, които чуваха Словото, четяха Го, и поучаваха другите на Него, но, в много случаи, не разбираха правилното Му тълкувание. Подобно на фарисеите, които търсеха да намерят вина в Христос, религиозните хора днес също се опитват да намерят грешка в истинските вярващи, които учат Словото на истината. Ако ходиш по зова на твоите прищявки, за сметка на Божието Слово и твоята душа, ти си непокорен и упорит. Онези, които знаят, че не знаят толкова, колкото трябва да знаят, и не се стараят да изучават Словото, за да знаят, а крият невежеството и гордостта си под дрехата на религията, те неминуемо ще срещнат Божия гняв.

ОПАСНОСТТА НА ПОЗВОЛЕНАТА ВОЛЯ

(Марк 10:6; Матей 19:4,7-8; Второзаконие 24:1-2; Числа 22:1-35; 1 Царе 8:4-22; Второзаконие 17:14-19)

Женитбата е едно от най-погрешно разбираните идеи в историята на човешката цивилизация, с която най-много се е злоупотребявало. Светът щеше да е едно по-добро място за живеене, ако женитбата беше практикувана съгласно първоначалния Божий план и замисъл. Но, както при спасението, Бог е оставил избора на бъдещето ни в брака напълно на нашите решения. Понеже правото на избор е вложено в нас още при сътворението ни, Той ни позволява да избрем доброто или злото, смъртта или живота без Негова намеса. Ако ние Му предоставим контрола над живота и

съдбата си, Той ще ни управлява и ще ни води съгласно Неговия божествен план и цел за нас. И нещата ще работят в наша полза и ще ни водят към благоденствие, мир и просперитет. Но ако безумно отхвърлим Бог и живеем както ни харесва, ще се срещнем с Него в съдния ден.

Исус посочи на фарисеите произхода на брака: **"Обаче, в началото на създаването, Бог ги е направил мъж и жена" (Марк 10:6)**. Първоначалният план, замисъл и намерение на Господ за брачната институция беше, че ги направи един мъж и една жена. Адам не можеше да се разведе с жена си и да си вземе друга, нито можеше да извърши полигамия (да се ожени за други жени). Това беше за слава на Бог и за полза на човека. Въпреки това, коравосърдечието на израилтяните накара Мойсей да им даде привидно "безвредно" позволение да напускат жените си. Но това беше отклонение от Божия първоначален план. Защо Мойсей им даде това позволение? Ние трябва да разберем, че историята на децата на Израил е пълна със случаи на непокорство и бунт. Където хората отказват да живеят по съвършената Божия воля и план, те свършват с Неговата позволена воля, която ще ги доведе до безпомощност, нищета и разруха. Бог никога не налага волята Си на някого, Той ти дава това, което искаш, независимо дали е добро или зло, живот или смърт. Твоят собствен избор определя какво ще получиш от Него **(Второзаконие 30:15-19, Еремия 21:8)**. Каквото и да се случва в твоя живот или брак днес е основано на твоите решения – били те правилни или грешни.

Когато Валаак, царят на Моав извика Валаам, проповедника, да дойде и да прокълне Израел, поради страха си от царя, Валаам най-накрая получи позволената воля на Бог **(Числа 22:1-34)**. Израил, по времето на Самуил, в желанието си да бъде като другите народи около тях и да има цар, също стана жертва на Божията позволена воля **(1 Царе 8:4-22)**.

Когато Бог ти дава определена "свобода", поради прекаленото ти желание за това, макар да не съответства на Писанията и Неговата воля, ти си в клопката на позволената воля. Крайният резултат е опасен. Трагедиите, мъката, болката, лишенията, скръбта, страданието преобладаващи в живота на много хора днес, са предрешени от тяхната неспособност или пълен отказ да вземат правилните решения и да направят правилния избор, който би им донесъл благоразположението на Бог и мир с хората.

Горепосоченият пример ясно обрисова Христовия отговор към фарисеите в нашата дискуссия днес. **"Поради вашето коравосърдечие ви е написал тая заповед" (Марк 10:5)**.

Въпрос 3: Каква е опасността от позволената воля на Бог?

ВЕЧНАТА ИСТИНА ЗА БРАКА

**(Марк 10:7-12; Матей 19:4-12; 5:32; Лука 16:18; Римляни 7:1-3;
1 Коринтяни 7:1-16; Малахия 2:14-16)**

Исус с власт поучаваше, че първоначалният план за брака беше този: човек ще остави баща си и майка си и ще се привърже към жена си. И тези две личности ще станат една плът. От горното учение на Господ ние разбраме, че: **(1)** двамата са божествено съединени да бъдат едно. **(2)** Брачният съюз е по-съкровен и свързващ от родителската или синовна обич. **(3)** Обединяване в плътта значи пълно съгласие в дух, разум, общение, интереси, желания, щастие, утеха, подкрепа, радост, тъга, стремеж, видение и решение. **(4)** Те са съединени и свързани един с друг така, че всяка раздяла би нанесла щета на техния живот и личности. Два живота ще бъдат разкъсани в случай на развод, защото те са се слели. **(5)** Бракът е построен върху чистия пламък от любов, който осветлява и стопля живота им. **(6)** Такъв брак е

толкова красив, прекрасен и задоволителен, че не може и не бива да бъде разрушен. **(7)** Това е съюз във преданост, привързаност и вяръност, което донася щастие в живота им. **(8)** Самият Бог ги е съединил и само Той може да сложи край на брака чрез смърт. Човек няма право да се меси или бърка в това, което Бог е основал и извършил.

Исус още обясни на учениците Си, че разводът и повторната женитба водят до прелюбодейство (**стихове 11-12**), а прелюбодейството е против закона на Бог (**Изход 20:14**). Учениците, както много други хора днес, почувстваха, че без свободата да се разведеш, бракът е неприложим. Затруднененото разбиране на това учение се коренеше в продължителното вършене на зло (развод), което беше станало част от техния живот и обичаи (**Матей 19:10**).

Въпрос 4а): Какъв е Божият стандарт за брака?

Въпрос 4б): Колко дълго се очаква да продължи християнския брак?

ПРИЧИНИ ЗА РАЗВОД ИЛИ РАЗДЯЛА

(**Матей 5:32; 19:9; 1 Коринтяни 7:7,10-11,15**)

"И казвам ви: Който напусне жена си, освен за прелюбодейство, и се ожени за друга, той прелюбодействува; и който се ожени за нея, когато бъде напусната, прелюбодействува.... Защото не направи ли Той двамата един човек, за да очаква набожно потомство. Затова внимавайте в похотите си, И никой да не постъпва невярно към жената на младостта си. Защото, казва Господ, Израилевия Бог: Аз мразя напускане" (**Матей 19:9; Малахия 2:15-16**).

Фактът, че Всезнаещия Бог създаде само една жена за Адам без възможност за промяна или прибавяне, показва ясно първоначалния план на един мъж-една жена. Факт е, че Бог можеше да създаде повече от една жена за Адам, но не го направи, защото отвратително противно за Него. Разводът е враг на Бог и Неговия план за сътворение, защото Той очаква богоугодни деца от брачния съюз. Бог казва: **"Людете, които създадох за Себе Си, за да оповестяват хвалата Ми."** (**Исая 43:21**).

От изопачаването и грубата злоупотреба с обичая на бракосъчетание жънем непокорство, безбожие, страдание и смърт. **"Недейте се лъга; Бог не е за подиграване:** (не може да бъде подиграван) **понеже каквото посее човек, това ще и да пожъне"** (**Галатяни 6:7**).

"Разврат" от гръцката дума *порнеиа* (порни-а) означава блудство. Исус поучаваше, че разводът може да бъде разрешен само заради прелюбодеяние. Еврейската дума 'арас' (ау-рас) означава сгодявам или ангажирам за брак както е използвана в Второзаконие 20:7. Подобна е на гръцката дума 'мнестеуо' (мнейс-туоо-оо), която означава да дадеш нещо за спомен (като подарък годежен подарък), женя се, сгодявам се. Сгодяване или женитба се казва, че е тържествено обещание за брак, направено от двама души един на друг. Това било символизирано със сувенит или годежен подарък както е в Новия Завет. Било е благоприлично съгласие потвърдено от Бог (**Второзаконие 20:7**). Дева Мария беше омъжена за Йосиф по същия начин (**Матей 1:18**). Омъжена се е използвало като жена на мъжа, за когото е сгодена, така също мъжа е бил съпруг за нея. Когато Мария чудотворно забременява от Святия Дух, ангел Господен се явява на Йосиф в сън и му казва **"...не бой се да вземеш жена си Мария..."** (**Матей 1:20**). Библията казва: **"А мъжът й Йосиф, понеже беше праведен, а пък не искаше да я изложи, намисли да я напусне тайно."** (**Матей 1:19**). Те бяха мъж и жена в непорочния, благоприличния, свят и

богоугоден смисъл (на думата), а не в перверзните представи днес. От предходното ние научаваме, че Бог мрази развода, когато двама души са вече съединени в брак (**Малахия 2:16; Марк 10:9**). И също, че този развод е позволен само по причина на прелюбодеяние, когато сгодените или оженените имат умишлени сексуални връзки (с други освен съпруга/та).

Много хора днес се отнасят с лекомислие и непочтителност към въпроса за брака с опасност за техните души. Сексуалните връзки извън брака на един мъж и жена е мерзост пред Бог. **"А на жените заръчвам, и то не аз, но Господ: Жена да не оставя мъжа си; (но, ако го остави, нека остане неомъжена, или нека се помири с мъжа си;) и мъж да не напуска жена си."** (1 Коринтяни 7:10,11). Когато невярвярващ/а съпруг/а се раздели от партньора си, и двамата трябва да останат сами до края на живота си или да се помирят (виж стих 15).

Благодатта да прощаваш и обичаш не оставят място за развод в истинския Християнски брак (**Римляни 7:2-3; 1 Коринтяни 7:39; Матей 6:14,15; 1 Петрово 3:7; Ефесяни 5:22-25**). Но ако партньорът бива малтретиран дотолкова, че има опасност за живота църквата трябва да бъде информирана незабавно.

Краят на брака на истинския вярващ може да бъде сложен чрез смърт. Безразборността и перверзността в днешното модерно общество не трябва да заблуди никого. Бог казва **"..Аз Господ не се изменявам.."** (Малахия 3:6). Бог не може да промени законите Си да пригодят на лекомислието, разврата, похотите и грубото държание на модерния човек в свръхзвукова възраст. Ако жена ти или мъжът ти те е напуснал/а, моли се усърдно за помирение или остане неомъжен/омъжена. Отделни личности и църкви са заблудили мнозина в грешни, безбожни и небиблейски бракове; ти все още можеш да се извиниш, ако си паднал в този капан на грешен брак, поставен срещу теб от Сатана – онзи, който замърсява и осквернява Божиите замисли, планове и цели.

"За чистите всичко е чисто; а за осквернените и невярващите нищо няма чисто, но и умът им и съвестта им са осквернени. Твърдят, че познават Бога, но с делата си се отричат от Него" (Тит 1:15,16). Твоя брак съгласно първоначалния Божий замисъл ли е? Не оправдавай никакъв грешен брак, който си сключил, направи нужната поправка преди да е станало твърде късно. Грешен брак, без значение колко успешен, безвъзвратно ще те прати в ада. Бъди мъдър сега!

Въпрос 5: По каква причина вярващия му е позволена да се раздели с годеницата си?

Въпрос 6: Какво ни учи Библията за раздялата, развода и повторната женитба?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Марк	10	Софония	3
Вторник	..	11	Агей	1-3
Сряда	..	12	Захария	1-2
Четвъртък	..	13	..	3-4
Петък	..	14	..	5-6
Събота	..	15	..	7-8
Неделя	..	16	..	9-10

Стих за запомняне: *"Блажен онзи човек, който издържа изпитня; защото, като бъде одобрен, ще приеме за венец живота, който Господ е обещал на ония, които Го любя"* (Яков 1:12)

Текст: Лука 4:1-12; Яков 1:12-16; Еремия 35:1-10

Не може да има никакво съмнение относно реалността на изкушенията. В нашия текст Господ Исус обърна сериозно внимание на тази тема. Тя стана и вододел в посланието на апостол Яков. Това беше опитност, през която премина дома на Рихавовците. На Самият Господ не Му бяха спестени изкушенията. Той се въздигна над тях победоносно. Той е нашият пример.

Точно както беше с Господ, изкушението е примамване, мисъл или предложение за грях или за вършене на някакво зло. Всеки светия на Бог се среща с това. Изкушенията не зачитат възрастта, расата, социалната класа, цвета, духовното ниво или поожението ни в живота. Никой светия не е живял достатъчно дълго във вярата или пораснал достатъчно много в благодатта, че да се избави от идването на изкушенията. Каквото и друго да можем да кажем за Сатана, трябва да признаем, че той е майстор в поставяне на изкушения по пътя на християните. И неговите служители с голямо посвещение поставят препъни-камъни отново и отново, докато обекта на тяхното нападение не се спъне и падне. Изкусителят и неговите служители (духовни и плътски) преследват до край.

За да бъдат по-ефективни, изкушенията биват различни. Изкушенията, характерни за младите, постепенно излизат от употреба, когато те пораснат. По време на зрялата възраст други изкушения заемат тяхното място и още по-различни идват към хората в напреднала възраст. Но някои изкушения продължават през целия живот. Сатана знае каква подходяща за случая тактика да избере. Вярващият трябва винаги непримиримо да се противопостави на изкушението, под каквато и форма да дойде.

Въпрос 1: *Спомени някои изкушения, присъщи на различните хора от различните възрасти.*

ИЗТОЧНИЦИ НА ИЗКУШЕНИЕ

(Яков 1:14; Матей 4:1; 1 Летописи 21:1; Битие 3:6;
1 Йоан 2:15-17; 2 Коринтяни 2:11)

"Никой, който се изкушава, да не казва: Бог ме изкушава, защото Бог се не изкушава от зло, и Той никого не изкушава, а който се изкушава, се завлича и подлъгва от собствената си страст" (Яков 1:13-14)

Бог никога не е Автор на изкушенията или греха. Той никога не може да бъде обвинен за нечий грях, макар че хората, в отчаяния си опит да се освободят от отговорността за деянията си, често хвърлят вината за провала си върху Бог. Библията потвърждава отново и отново, че **"Бог се не изкушава от зло, и Той никого не изкушава"** (Яков 1:14). Къде е тогава мястото на Бог в проблема с

изкушенията?

Бог допуска изкушенията като изпитания за усъвършенстване духовните подбуди на християните, но Той никога не е посредник или непряк подбудител, чрез който идва изкушението. Бог ограничава Сатана в избора му на изкушение, с което да атакува Неговите верни служители (**Йов 1:12; 2:6; 1 Коринтяни 10:13**). Той също превръща тези изкушения, които са допуснати за Негова слава, в средство за назидание на светиите и унижение на Сатана.

Като ни рисува, така да се каже, фамилното дърво на греха, апостол Яков, вдъхновен от Святия Дух, постулира, че изкушението идва от човешките желания, които могат да бъдат съвършено основателни сами по себе си, но да отклоняват човека далеч от определената му от Бога цел към по-нисши и преходни идеали. Желанието на сърцето, ако бъде подхранвано, може да отведе човек в заблуждение или изкушение. Наистина, дяволът те изкушава с това, за което копнееш. Следователно това означава, че **първият и най-голям източник на изкушение е сърцето**. Врагът отвътре – гордост, похот, мъст, завист и т.н. – е по-голям, по-свиреп и по-ненаситен от външния враг. Затова не е чудно че Библията ни казва в Притчи: **"Повече от всичко друго що пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота"** (Притчи 4:23). И Господ Исус също казва: **"Защото отвътре, от сърцето на човеците, излизат зли помисли, блудства, кражби, убийства, прелюбодейства, користолюбие, нечестие, коварство, сладострастие, лукаво око, хулени, гордост, безумство. Всички тия зли неща излизат отвътре и оскверняват човека"** (Марк 7:21-23). Изкушението идва, когато някой **"...се завлича и подлъгва от собствената си страст"** (Яков 1:14).

Все пак Сатана е този, който извършва това **"завличане"**. Той вижда склонността на сърцето към греха и раздухва тлеещата жаравя, докато се разпали в буен огън. **Сатана е вторият източник на изкушение**. Той е твърдо решен да опитва да ни изкушава дотогава, докато ни накара да съгрешим. Целта му е да ни лиши от най-ценното ни притежание – вечния живот.

Третият източник на изкушение е плътта. Необузданите страсти на плътта в областта на пожеланията и неморалните подбуди водят човеците в изкушение.

Четвърто, близките ни хора, било те съседни, приятели, роднини и дори родители, могат да бъдат източник на изкушение. Съседите могат да ни внушат някои небиблейски идеи, практики или възгледи, които да събудят първичната ни природа. Роднините могат с лукавство да ни отклонят от Божия съвет и да ни направят да съгрешим. Родителите могат да ни въвлекат в погрешни женитби, да ни поставят в небиблейско и дори греховно обкръжение, да обгърнат сърцето ни с нежния бриз на духовната студенина и да ни накарат да изгубим прицелната си точка.

Пето, самонадеяността е също източник на изкушение.

Шесто, отпуснатостта по време на предбрачните отношения на бъдещите семейства е също източник на изкушения.

Седмо, най-слабото място на християните - заобикалящите ни грехове със сигурност са източник на изкушение.

Обикновено християните са заобиколени с изкушения и странното е, че повечето от тях са свързани с религията. В Църквата, близостта между противоположните полове, особено измежду студентите във висшите училища, често води до изкушения. Лудостта за бързо забогатяване, сядането прекалено близо до противоположния пол при колоездене, на пикник, плуване един до друг и т.н... са само някои от модерните източници на изкушение, които вярващият трябва да избягва.

Въпрос 2: Какво представлява изкушението и кои са източниците на изкушение?
--

Въпрос 3: По пътя на практическите примери, дай свидетелство за някое изкушение, което лично си преживял и как си го преодолял.

ПОБЕДА ЗА ХРИСТИЯНИНА (Яков 1:16,19,21; Еремия 35:5-10,12,14,18-19)

Под каквато и форма да дойде изпитанието, Небето се радва, когато вижда вярващият да го побеждава. И наистина, някои Християни винаги се радват на победа по време на изпитанията. Други винаги се борят - в напрежение и стрес. Победата за едните изглежда естествена като дишането; а за другите – като изсмукана от пръсти.

Причината за такъв жалък духовен живот е живеенето на ръба. Един, който упорства да върви по ръба на пропастта е в далеч по-голяма опасност от пропадане от някой, който търси да стъпи на здрава скала. Господ победи, защото **първо**: Той не влизаше безгрижно в изкушенията, нито ги избягваше. Той ги приемаше смело, когато трябваше да се срещне с тях. Само в такъв дух можем да се надяваме да се съпротивим успешно на изкушението. Писанието не обещава да осигури подкрепа за онези, които безумно се впускат в изкушенията. Но ако подхождаме към изкушенията внимателно и с молитва – победата е сигурна. Провалът на изкушителя при срещата му с Господ в пустинята показва, че той се провали навсякъде, при всяко изкушение. Дяволът е победен враг.

Вторият ключ към победата над изкушенията е пълно предаване на една цел – вършенето на Божиата воля. Всичко по-малко от това ще завърши с морален и духовен колапс. Йосифовата победа в дома на Петефрий и, по-късно, в затвора, се коренеше в неговата решимост да живее в святост и да угоди на Бога, без значение какво ще му коства. В основата си, победата над изкушенията се постига чрез познаване и покорство на Божието Слово. Псалмистът казва: **"Как ще очисти младежът пътя си? Като му дава внимание според Твоето слово... В сърцето си опазих Твоето слово, а да не ти съгрешавам"** (Псалми 119:9,11).

От друга страна, трябва да имаш силна ревност за Христос – да вършиш Неговата воля, да поддържаш живо взаимоотношение с Господ и винаги да издигаш и да прославяш Христос в думи и дела. Истинското приемане на силата на Святия Дух ни дава победа над изкушенията, в области като доктринално изопачаване, подправено поклонение и фалшиво общение.

Победата е запазена за нас, ако с бдителност и молитва следваме някои християнски принципи заключени в акростиха **"победа"**.

П	Покорство – на Божието Слово	(Матей 7:24-25)
О	Отговорност – към по-слабите във вярата	(Евреи 13:17)
Б	Бдителност – бъди бдителен	(Марк 13:37)
Е	Евангелизатотрство – носи благовестието	(Ефесяни 6:13-15)
Д	Далновидност – бъди предвидлив	(2 Коринтяни 2:11)
А	Автентичност – бъди истински	(1 Царе 17:39)

В заключение, християнинът може да има винаги победа над изкушенията, като отхвърля злото (**Притчи 1:10-15**); живее праведно (**Притчи 4:20-27; Исаия 33:14-17; Тит 2:11-12**); покорява се на Бог (**Изход 19:5; Второзаконие 27:10; Деяния 5:29**); живее чрез вяра (**Евреи 10:38**); издържа във времена на изпитания (**Яков**

1:12) и уповава на божествена помощ за преодоляване на изкушенията (**1 Коринтяни 10:13**).

Заиграването с дявола е катастрофално. За да победим изкушението ние трябва да воюваме. **"И тъй, покорявайте се на Бога, но противете се на дявола, и той ще бяга от вас"** (Яков 4:7). Ние трябва да воюваме **"в доброто войнствование на вярата"** (1 Тимотей 6:12). И освен всичко това, трябва да вземем **"вярата за щит, с който ще можете да угасите всичките огнени стрели на нечестивия"** (Ефесяни 6:16).

Въпрос 4: Как може вярващият да победи изкушенията?

Въпрос 5: Кои принципи трябва да помни вярващия във време на изкушение?

Дяволът планува изкушения, с които да унищожи Божиите деца, но Божията благодат е достатъчна, за да ги направи победители. Светиите, които са най-употребявани от Бог, са и най-жестоко изкушавани от врага. Измежду тях са Авраам, Яков, Мойсей, Давид и Павел. Списъкът е безкраен, като се продължи със светиите по време на апостолите, с пуританите (течение в християнството, проповядващо чистота и святост) и се стигне до днешните времена. При преодоляване на изкушенията християнския характер се калява и става по-устойчив. Ако нямаше изпитания щяхме да бъдем като хилави издънки, пазени от бурите, но и засенчвани, от околните дървета. В тях няма сила да порастнат и да се придвижат нагоре. Нужен е огън, за да се пречисти златото.

Въпрос 6: Какъв е Божият промисъл като допуска Сатана да ни изкушава?

Въпрос 7: Каква е необикновената полза от изкушенията за вярващия?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	1	Захария	11-12
Вторник	..	2	..	13-14
Сряда	..	3	Малахия	1-2
Четвъртък	..	4	..	3-4
Петък	..	5	Битие	1-2
Събота	..	6	..	3-4
Неделя	..	7	..	5-6

Стих за запомняне: "А това казвам, че който сеете оскъдно, оскъдно ще и да пожъне; а който сеете щедро, щедро ще и да пожъне" (2 Коринтяни 9:6)

Текст: 2 Коринтяни 9:1-15; Малахия 3:1-12

"Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това ще и да пожъне" (Галатяни 6:7)

Учението на Писанието относно сеенето и жъненето е ясно. Ако сееш, ще жънеш. Ако даваш на Бога, ти ще пожънеш не само това, което си дал, но повече. Пророк Малахия го казва така: **"Донесете всичките десетъци във влагалището, за да има храна в дома Ми, и опитайте Ме сега за това, казва Господ на Силите, дали не ще ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него"** (Малахия 3:10).

**СЕЕНЕТО: ТАЙНАТА НА ПРЕУСПЯВАНЕТО
(2 Коринтяни 9:6-8; Лука 6:38; Деяния 20:35; Второзаконие 28:1-6)**

И в библейските, и в днешните времена има много вдъхновяващи свидетелства за това, как хора са били благословени, давайки на Бога. Практиката на **десетъците и даренията** е повече от задължение, което трябва да се спазва механично. Едно предприятие не би очаквало банката да му изплати лихва за пари, които то не е вложило там. Обаче някои християни очакват Бог да ги благослови финансово, докато те не са посветили на Неги финансите си. Мнозина пеят: **"Вземи мойто злато и сребро, за себе си не бих задържал нищо..."**, но всеки път, когато имат възможност да покажат любовта и посвещението си към Бог, с неохота пускат "нещичко" в дискусията, колкото да не е без нищо.

В Божията икономика, за да получиш, трябва да дадеш. Грешката, която правят мнозина, е, че се опитват да получат, без дори да направят опит да дадат. Те се молят и копнеят за благополучие, но отказват да използват божествения ключ към радостното преуспяване – сеенето.

Точно както земеделците, които очакват да пожънат, първо трябва да посеят, така и вярващите, които очакват да пожънат благословенията на преуспяването, трябва първо да посеят, давайки на Бога. Апостол Павел каза: **"всеки от вас да отделя" (1 Коринтяни 16:2)**. Никой от църквата не е изключен. Ако сеем, ще пожънем.

Даването е като инвестиция в "Божията банка" и то наистина е духовна жертва, която дава плод в "сметката" на даващия. Бог се интересува от материалните ти нужди. Когато даваш на Бог, ти ще пожънеш несметни благословения от Него. Той казва: "И заради вас ще смърдя поглъщателя, та няма вече да поврежда рожбите на земята ви; И лозата ви на полето няма да хвърля плода си преждевременно, казва Господ на Силите. Всичките народи ще ви облажават, защото ще бъдете желателна земя, казва Господ на Силите" (Малахия 3:11-12).

Въпрос 1: По какъв начин някой може да даде нещо на Бога?

Макар че Бог е на Небето, а ние на земята, Той работи активно измежду хората. Ние може да не Го виждаме физически, но знаем, че делото на благовестието е главната Му грижа на земята. Локалната църква или служение съответства на съкровищницата на Господния дом в Стария Завет. Ние можем да зарадваме сърцето на Бог днес като влезем в партньорство с Него и редовно даваме нашите десетъци и дарения, за да има храна в Неговия дом (**Малахия 3:10**). Организирането на евангелизации, издаването на християнска литература (книги, брошури и т.н.), църковните проекти и други благовестителски дейности са грижа на църквата. Бог няма да изпрати средства от небето, за да придвижи Своето дело на земята. Той очаква Неговите хора да играят важната роля на Негови партньори на земята. Той награждава онези, които са верни.

Ти трябва да се покоряваш на Божието Слово, ако искаш Бог да те направи да преуспяваш. Макар и да има икономическа криза по целия свят, Бог все още благославя тези, са прилепили себе си към небесния просперитет. Във Второзаконие, двадесет и осма глава, богатствата, благословенията и изобилието са обещани на онези, които се покоряват. **"Ако слушаш добре гласа на Господа твоя Бог и внимаваш да вършиш всичките Негови заповеди, които днес ти заповядвам, тогава Господ твоят Бог ще те въздигне над всичките народи на света. И всички тия благословения ще дойдат на тебе и ще почиват на тебе, ако слушаш гласа на Господа твоя Бог"** (Второзаконие 28:1-2). Бог не е обещал просто някое малко благословение да дойде на тебе, но **"всички тия благословения ще дойдат на тебе и ще почиват на тебе"**. Колко чудесно!

Точно както Бог благославя покорните, така Божието Слово има проклетие за непокорните: **"Но ако не слушаш гласа на Господа твоя Бог, и не внимаваш да вършиш всичките Му заповеди и повеленията Му, които днес ти заповядвам, то всички тия проклетии ще дойдат на тебе и ще почиват на тебе"** (Второзаконие 28:15). Може ли това да е истина? Четем думите на пророк Малахия: **"Вие сте наистина проклетии, защото вие, да! целият тоя народ, Ме крадете"** (Малахия 3:9). За да преуспяваш финансово, трябва да си покорен на Божието Слово в даването.

Въпрос 2: Защо е нужно да даваме щедро на Бог?

Каква е тайната на преуспяването? ДАВАНЕ! Какво е съществено за библейското даване? Библейското даване се основава на **способността** да се придобиват материални средства и на **готовността** те да се използват по най-добрия начин за Божието Царство. Бог е поставил материални и финансови ресурси в ръцете на вярващия и го е призовал да използва част от тях за Неговото дело на земята. Този вид даване е много повече от десетък.

Всички библейски вярващи трябва да си изградят навик да дават. Исус каза: **"По-блажено е да дава човек, отколкото да приема"** (Деяния 20:35). Никой не преуспява чрез трупане на богатства. Чудите ли се защо много скъпи на Бог светии вечно са в дългове и не могат да балансират финансите си? Така е, защото те се провалят в даването. **"Един разпръсва щедро, но пак има повече изобилие, А друг се скъпи без мяра, но пак стига до немотия. Благотворната душа ще бъде наситена и който пои, сам ще бъде напоен"** (Притчи 11:24-25).

Как да сме сигурни, че ще пожънем, ако даваме на Бог? Тук е божественото уверение: **"...и опитайте Ме сега за това, казва Господ на Силите, дали не ще ви разкрия небесните отвори..."** (Малахия 3:10). Опитай Бог и ще преживееш

изобилно материално благословение. Твоето покорство и вяра ще покълнат, ще израснат и ще дадат изобилна жетва. Това, което си дал на Бог (като десятък и доброволни дарения) ще се върне към тебе в пълна и препълнена мяра.

Въпрос 3: Обясни законът за сеене и жънене.

НАЧИНЪТ И МОТИВЪТ ЗА СЕЕНЕ

(2 Коринтяни 9:7-8; 1 Коринтяни 16:2; Притчи 11:24-25; 2 Коринтяни 8:1-7)

Бог благославя и начинът, по който даваме, и мотивът, с който даваме. Даването не трябва да е неохотно, но щедро. Даването е едно от най-големите предизвикателства в християнския живот и една от най-великите привилегии, на които се радват вярващите. Обаче, мнозина още не са открили огромния потенциал и невероятните възможности на даването. Църквата много често живее в недостиг на средства, защото членовете ѝ не дават. Църковните проекти и благовестителски програми често се отлагат, биват възпрепятствани или изоставени поради липса на средства. Защо става така? Защото мнозина още не са разбрали библейското учение за настойничеството и библейския принцип на даването. Не липсата на пари е истинския проблем, а липсата на ясно разбиране на нашите отговорности като настойници на Божиите пари.

Служителите на евангелието, които са предали живота си, за да бъдат полезни на членовете на църквата, трябва да бъдат подпомагани. Това може да се осъществи само, ако ние даваме сърдечно и редовно. Ползата, която имаме от вярното им служение, трябва да ни подтиква да даваме щедро. Не е тайна, че духовните ползи не могат да бъдат реално изчислени. Единственият начин да покажем, че оценяваме това, което Бог прави за нас, включително и чрез Неговата Църква, е да даваме жертвоготовно, радостно и постоянно за напредъка на Неговото дело.

Съгласно нашия текст, даването ни трябва да бъде щедро. Даването ни трябва да е с готовност и с отворено и щедро сърце. Метафората с жетвата означава, че колкото по-щедро е твоето даване, толкова повече ще ти се възвърне. Щедрото сеене подготвя изобилната жетва. Бог ще те благослови материално, когато ти даваш на Него. Той също ще те благослови и духовно: **"А Бог е силен да преумножи на вас всякакво благо, така щото, като имате всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилвате във всяко добро дело... та да бъдете във всяко отношение богати във всякаква щедрост, която чрез вашето служение произвежда благодарение на Бога"** (2 Коринтяни 9:8,11). Да бъдеш възлюбен от Бога е друго благословение, което следва даването: **"...защото Бог обича онзи, който дава на драго сърце"** (2 Коринтяни 9:7). Също и пасторът, и другите Божии служители, ще славят Бога поради твоята щедрост и молитвите им за тебе ще ти донесат велики благословения и те ще **"славят Бога поради доказателството, което това служение дава за вашата послушност на Христовото благовестие, което изповядвате, и за щедростта на вашето общение към тях и към всички. А и те, с молитви за вас, копнеят за вас поради дадената вам изобилна Божия благодат"** (2 Коринтяни 9:13-14).

Даването не се измерва с количеството пари, което даваш. Вярващите в Македония, независимо от тяхната бедност, даваха на Бог: **"макар и да търпят голямо утеснение, пак великата им радост и дълбоката им беднотия дадоха повод да преизобилва богатството на тяхната щедрост"** (2 Коринтяни 8:2). Има мнозина, които дават обещание на Бог, без да имат представа как ще го изпълнят, но скоро откриват, че Бог ги благославя толкова изобилно, че не само

изпълняват обещанието си, но им остава и отгоре. Бог е верен. А даването е дело на вяра.

Библията казва: **"В първия ден на седмицата всеки от вас да отделя според успеха на работите си (както Бог го е благословил)" (1 Коринтяни 16:2, KJV)**. Очаква ли Бог богатия вярващ да плаща десятъка си? А какво става с тези, които имат малко или почти нищо? Непроменящото с Божие Слово е едно и също за всички: **"всеки от вас да отделя"**. Който и да си и каквото и да е твоето състояние, направи съзнателни усилия винаги и незабавно да даваш десятъка си. Онези, които са бедни не са изключени от даването, а и богатите трябва също да направят съзнателни усилия да дадат десятъка си (не просто много пари спрямо останалите, а 10% от доходите си). Ние всички трябва да даваме.

Въпрос 4: Какво е Божието условие за даването и за кои вярващи се отнася?

ПОЛЗИТЕ ОТ СЕЕНЕТО (2 Коринтяни 9:8-11; Малахия 3:10-12; Лука 6:38)

Щедротото и радостно даване, макар и да е забравено от даващия (**"нека левицата ти не узнае какво прави десницата ти" Матей 6:3**), никога не бива забравено от Бог. Онези, за които даването е радост, а не болка, ще пожънат изобилен плод. Късогледите винаги смятат даването за загуба, а трупането в банка или някъде другаде – за печалба. Но Библията ни казва: **"Един разпръсва щедро, но пак има повече изобилие, а друг се скъпи без мяра, но пак стига до немотия" (Притчи 11:24)**. Онези, които сеят оскъдно, оскъдно и ще да пожънат. Стиснатият фермер ще пожъне слаба, оскъдна реколта. Вярващият, който дава с неохота, ще пожъне недоимък. Става ясно, че в Божията наредба щедрото даване е път към преуспяването.

Ако Бог очаква от теб да даваш, тогава ти трябва да направиш даването свой приоритет, планувайки своя бюджет седмица след седмица и месец след месец. Трябва да си създадеш навик да даваш първо на Бога, преди да започнеш да харчиш за себе си и за семейството си. **"Почитай Господа от имота си и от първаците на всичкия доход. Така ще се изпълнят житниците ти с изобилие и линовете ти ще се преливат с ново вино" (Притчи 3:9-10)**. Бог очаква да Му дадеш първите плодове от твоя доход или печалба. На практика това означава да дадеш на Бога преди да започнеш да харчиш това, което Бог ти е дал. Мнозина, които са убедени и готови да дават, се провалят в даването на десятъка и даренията си, защото често отлагат за малко тяхното даване и, докато се усетят, изникват някакви спешни, непредвидени плащания. И тогава те се оказват в такова положение, че не могат да изпълнят техния финансов дълг към Бога. Даването на **"първите плодове"** е библейският начин за даване. Дай първо на Бога. Впусни още днес в преживяването **"даване на Бога"** и Той ще ти върне **"добра мярка, натъпкана, стърсена, препълнена"** (Лука 6:38). Запомни, ти жънеш това, което си посял. Дай на Бога семето, което Той да ти върне преумножено многократно.

Накрая, очаквай чудеса. Вярвай че небесните отвори ще се отворят и Бог ще излее над теб благословенията на просперитета. Чува ли ли сте за земеделец, който работи неуморно, но отказва да събере реколтата си? Това ще е странно, нали? Като даваш, очаквай и Бог да ти даде. **"...и опитайте Ме сега за това, казва Господ на Силите, дали не ще ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него" (Малахия 3:10)**.

СЕЕНЕ В ПРАВЕДНОСТ (Осия 10:12; Матей 5:23-25)

Много важно е да отбележим тук, че **"...Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот"** (Йоан 3:16). За да приеме Бог твоите десетъци и дарения, ти първо трябва да си предал живота си на Него. Ако си грешник или вероотстъпник, ти трябва да се покаеш за греховете си, да ги изповядаш пред Бога, да ги изоставиш и да приемеш Господ Исус Христос като свой Господ и личен Спасител. Иначе, Бог не би се радвал на даването ти и няма да те възнагради.

"Той ти е показал, човече, що е доброто и какво иска Господ от тебе: Освен да вършиш праведното, да обичаш милост и да ходиш смирено със своя Бог?" (Михей 6:8)

Бог обича душата ти повече отколкото притежанията ти. Той не се удовлетва в жертвата на глупавите. Саул вярваше по-скоро в жертвата, отколкото в покорството на Божието Слово и той изгуби всичко, даже живота си. **"И рече Самуил: Всеизгарянията и жертвите угодни ли са тъй Господу, както слушането Господния глас? Ето, послушанието е по-приемливо от жертвата, и покорността - от тлъстината на овни"** (1 Царе 15:22).

Ако ти все още живееш в грях, твоята жертва е мерзост пред Бога. Първо дай живота си, а след това и притежанията си на Най-щедрия.

Въпрос 5: Кое е най-важното нещо, което можеш да дадеш на Бог и защо то трябва да се даде преди всичко друго?
--

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	8	Битие	7-8
Вторник	..	9	..	9-10
Сряда	..	10	..	11-12
Четвъртък	..	11	..	13-14
Петък	..	12	..	15-16
Събота	..	13	..	17-18
Неделя	..	14	..	19

Стих за запомняне: *"Възпитавай детето отрано в подходящия за него път и не ще се отклони от него, дори когато остарее"*
(Притчи 22:6)

Текст: Притчи 4:1-27; Битие 18:17-19; Второзаконие 4:9-10;
Лука 2:40,50-52

Исус каза: **"Оставете дечицата, и не ги възпирайте да дойдат при Мене, защото на такива е небесното царство"** (Матей 19:14). Бог е заложил много способности в децата: творчески, артистични, интелектуални, физически. Пред тях стоят множество възможности. Но всички тези таланти и способности в децата не биха могли да бъдат развити и максимално използвани, ако децата не растат и не бъдат възпитавани в добра среда от сериозни, внимателни и благочестиви родители.

Ако искате да отгледате здраво, боящо се от Бога дете, не можете да го постигнете чрез непоследователно, случайно обучение. Християнските родители трябва да направят всичко по силите си, за да отгледат деца, които ще обичат и ще служат на Бога, ще живеят успешно на тази земя и ще прекарат вечността с Бог в небето. Като знаем, че Господното пришествие приближава, трябва прилежно да отглеждаме деца, които ще живеят посветен и последователен християнски живот.

Работейки ден след ден, не бива да сме толкова ангажирани с материалното, че да не ни остава време да възпитаваме децата си в страха и съвета на Господа. Пренебрегнатите деца обикновено стават престъпници. Възпитанието на децата е повече от това да ги запишем в най-добрите училища, то включва нашето лично посвещение да обучаваме, да водим и да отглеждаме децата си в страх от Бог.

Въпрос 1: *Изброй някои от причините, поради които децата се нуждаят от възпитание.*

ОТГОВОРНОСТТА НА РОДИТЕЛИТЕ СПРЯМО ТЕХНИТЕ ДЕЦА (Битие 18:19; Второзаконие 6:7; Битие 33:13)

Отговорността ни като родители е много сериозна. Възпитанието на децата е, както винаги е било, въпрос на живот и смърт. Затова не трябва да се отнасяме лекомислено към него. Страшно нещо е да осъзнаеш, че един ден ще застанеш пред Бог, за да дадеш сметка за това, как си се отнасял с децата, които Той ти е дал.

Страниците на Библията са пълни със съвети, предупреждения и загриженост за възпитанието на децата. Че Бог очаква от всеки родител да възпитава децата си е съвършено ясно от Неговото свидетелство за Авраам.

"Защото съм го познал, че ще заповяда на чадата си и на дома си след себе си да пазят Господния път, като вършат правда и правосъдие, за да направи Господ да стане с Авраама онова, което е говорил за него" (Битие 18:19)

Също от Божията заповед към семействата на израилтяните се вижда колко високо Бог оценява възпитанието на децата.

"Тя думи, които ти заповядвам днес, нека бъдат в сърцето ти; и на тях да учиш прилежно чадата си, и за тях да говориш, когато седиш в дома си, когато ходиш по пътя, когато лягаш и когато ставаш" (Второзаконие 6:7)

"И тъй, всеки от нас за себе си ще отговаря пред Бога" (Римляни 14:12).

Ние трябва да възпитаваме нашите деца във всяка област на живота. Библията ни казва: **"А Исус напредваше в мъдрост, в ръст и в благоволение пред Бога и човеците" (Лука 2:52)**. Този вид растеж засяга четирите области на живота: физическо развитие, умствено развитие, духовно развитие и социално развитие. Дете, което се развива добре в тези четири области, със сигурност расте, за да живее един добър живот.

Възпитанието на децата е като инвестиция. Ранното възпитание на едно дете ще очертае бъдещето му. И добре възпитаните деца са актив за Църквата и за нацията **(Притчи 22:29)**. Освен това, възпитанието на децата е изпробван и ефективен метод за довеждане на света до Христос.

Децата се нуждаят дълго време от водителство, подкрепа и обучение **(Битие 33:13)**. Повечето животни само няколко седмици след раждането стават самостоятелни. Малките кончета започват да ходят още в първия ден от раждането им и най-късно до четири месеца биват отделени от майките си. При децата положението е различно. Обикновено те остават зависими от родителите си до около двадесет и една годишна възраст. Това е Божията наредба, защото по всичко личи, че децата имат нужда от родителски контрол за много години. Те имат нужда от поправление, водителство и дисциплиниране, които са в задълженията на всеки родител, за да бъдат изградени като добре възпитани индивиди до времето, когато ще напуснат своите родители.

Въпрос 2: В кои области на живота детето се нуждае от възпитание и как това може да бъде постигнато?

БИБЛЕЙСКА ЗАПОВЕД ЗА ВЪЗПИТАНИЕТО НА ДЕЦАТА (Притчи 22:6; Ефесяни 6:4; 1 Тимотей 3:15)

Има много теории за детското възпитание, изградени от психолози, възпитатели и философи. Но само Библията съдържа изпитани, доказани и работещи принципи за възпитанието на децата.

Много родители следват наставленията на модерни теоретици и по-скоро губят, отколкото да имат някаква печалба, от използването на тези безполезни методи. Но срещу тези объркващи и сложни концепции на експертите по детско възпитание стоят простичките, но непреходни библейски принципи, които всеки християнски родител може да приложи **(Псалми 19:7)**. Библията съдържа божествената рецепта за успешни родители.

"Възпитавай детето отрано в подходящия за него път и не ще се отклони от него, дори когато остарее" (Притчи 22:6)

Тази стара библейска заповед си остава истина във всички поколения. Водещите специалисти по детско възпитание са единодушни, че ранното детско възпитание чертае бъдещето на детето. Родителите могат да работят по този важен въпрос най-много за двадесет години и каквото и да им струва – това си е добра инвестиция. Родителите трябва да осъзнаят, че отговорността за възпитанието на децата не може да се прехвърли на някой друг. Тя категорично пада върху техните плещи. Затова тя не трябва да се прехвърля на Църквата, училището или държавата.

Никой родител не може да си позволи да изтъргува отговорностите си като родител за нещо друго, било богатство или успешна бизнес или политическа кариера. Бог оценява много високо успешното справяне с родителските отговорности и за всички родители, които са загрижени, Той е снабдил всичко необходимо за отглеждането на благочестиви, успешни и добре възпитани деца. Въпреки че църквата, училището и други социални организации, също допринасят за формиране на детския характер, никоя от тях няма такава степен на влияние, каквато имат родителите и времето, прекарано у дома.

Нашето отношение към библейското възпитание на децата ще изгради или ще провали тяхното бъдеще. Децата са това, което ние направим от тях. Те са резултат от това, което вградим в живота им. Отглеждането на едно дете е много повече от това да го изпратиш на училище и да му осигуриш нещата, които могат да се купят с пари. То изисква божествена мъдрост, сила и благодат.

Всяко дете е уникално и различно от всички останали като физиономия, като личност, като интелигентност, като поведение и темперамент. Затова всяко дете по-скоро има право да бъде обичано, прието и оценявано, отколкото да бъде насилвано да стане като някой друг. Никога не казвай на детето, че то не е добро! Несправедливо е да се сравняват децата едно с друго. Избягвай всякакво показване на пристрастие. Детето трябва да бъде обичано не заради специалните си заложби или таланти. Когато детето усети отхвърляне и враждебност, то може да стане затворено, неуверено и дори свръхчувствително (**Ефесяни 6:4; Колосяни 3:21**).

Най-важното изискване, нужно за успешното отглеждане на деца, е християнски дом, където има християнска любов, привлекателен и мотивиращ пример и божествена дисциплина. Ако искаме нашите деца да посветят себе си на Господа, ние трябва да им бъдем примери за подражание. Ако искаме децата ни да желаят Божиата воля за своя живот, то ние трябва да им покажем пътя. Ако нашите християнски опитности са повърхностни, тогава те не биха могли да вдъхновят нашите деца да живеят християнски живот. Децата могат да бъдат омърсени от нашите преструвки и лицемерие и това може да има отражение върху тях за цял живот. Библията казва:

"...тогава ти, който учиш другото, учиш ли себе си? Ти, който проповядваш да не крадат, крадеш ли?" (Римляни 2:21)

Божие Слово е безценно и мощно. Да научиш децата на Божието Слово е по-ценно, отколкото да им дадеш добро образование или да им завещаеш голямо имущество. Родителите, които полагат истински усилия, за да научат децата си на Божието Слово, инвестират съкровище в живота на тези деца. Ако посееш Божието Слово в сърцето на детето си, то ще остане там за цял живот. Дори и да забрави философиите, идеите и принципите на хората, които е учило в училище, Словото на Бога няма да се изличи от сърцето му. Веднъж щом детето получи добро знание върху Божието Слово, то вече притежава съставките, нужни за успешен живот. Храни всекидневно своето дете с порция от Свящото Писание и виж как ще порасне. Божието Слово оживява, мотивира, изцелява и поддържа здравето; То прави също

така човека успешен. Светът скоро ще види великите неща, които ще станат в живота на човека, който от дете е обучаван в Божието Слово, което е **"живо и деятелно"** (2 Тимотей 3:15; Евреи 4:12). Словото на Бога успява там, където всичко друго се проваля.

Въпрос 3: Кой са тайните на ефективното детско възпитание?

ЦЕЛИТЕ НА ДЕТСКОТО ВЪЗПИТАНИЕ (Псалми 144:11-12; Исаия 54:13; Езекиил 18:20; Римляни 15:1)

Псалмистът е изпял желанието на благочестивите родители така:

"Избави ме, и изтръгни ме от ръката на чужденците, чиито уста говорят суета и чиято десница в клетва е десница на лъжа. За да бъдат нашите синове в младостта си като пораснали младоки и нашите дъщери като краеъгълни камъни, издялани за украшение на дворци" (Псалми 144:11-12, KJV)

Родителите-християни трябва да си поставят цели с възпитанието на децата. Поставянето на цели помага. Когато са поставени библейски цели, възпитанието на децата стават по-лека задача.

Тук са изброени целите, които родителите-християни биха могли да си поставят при възпитанието на децата си.

- (1)** Да ги доведат до спасителното познание за Исус Христос.
- (2)** Да ги доведат до пълно посвещение на живота им на Исус Христос.
- (3)** Да изградят Божието Слово в техния живот.
- (4)** Да ги научат на покорство и уважение към властите
- (5)** Да ги обучат да бъдат отговорни, дисциплинирани и добре-възпитани граждани на държавата и силни християни в църквата.

Също е отговорност на родителите да научат децата си как да използват времето си, как да подбират приятелите си, как да избират кариера, как да използват парите си, как да дават десетък, как да разпознават и да избягват моралните клопки и как да получават водителство от Бога (**Псалми 73:24; 71:17; Еремия 3:4; 2 Тимотей 2:22; Исаия 54:13; Притчи 1:10-15**).

Една важна задача, която трябва да постигнем чрез възпитанието на децата е да ги доведем до Христос. Вечният живот не може да се предаде от родителя. И спасението не може да се наследи. Детето не е християнин само защото родителите му са такива (**Езекиил 18:20**). Лична отговорност на всеки родител е да доведе детето си до Христос, докато е още меко и податливо, вместо по-късно да плаче, когато то стане непокорен и своеволен тийнейджър. Родителите не трябва да си отдъхват, докато всяко дете не посвети живота си на Господа.

Представянето на евангелието на децата и младежите е просто. Децата мислят простичко. Тяхната детска вяра прави покаянието и вярването в Господа лесно. Затова родителите не трябва да се боят да споделят евангелието със своите деца. На практика, всеки родител-християнин може и трябва да представи поученията на Христос на своите деца.

Като родители-християни ние трябва в молитва да "посветим" нашите деца на Христос още щом се родят, за да могат те да растат и да живеят за Господ. През годините, много преди тяхното действително обръзване към Господ, ние можем също да изискваме тяхното спасение в гореща и непрестанна молитва. Когато родителите-

християни истински ходатайстват за техните деца, става по-лесно за тях да дойдат до Христос.

Не презирайте решението на детето. Когато детето реши да следва Христа, приемоте това решение за истинско и му дайте цялото насърчение и подкрепа, от които се нуждае. И когато то започне да демонстрира плодовете на Новорождението, насърчете го, като го уверите от Божието Слово в спасението му. Издигайте младия вярващ в молитва и споделяйте от време на време с него своите опитности като вярващ. Също така му окажете помощ в области като ученичество, християнско общение и преодоляване на изкушения.

Не очаквайте съвършен характер от детето, което е изповядало вярата си в Господ Исус (**Римляни 15:1**). Когато прави някои грешки и се препъва, окуражете го като му показвате всяка успешна стъпка, която то прави в християнския си живот. Затвърдете неговата увереност в спасението и му припомнете, че спасението на децата може да бъде много истинско. Спасението на децата с нищо не е по-маловажно от спасението на възрастните. Макар че духовното израстване на децата може да е крехко, нежно и простичко, то е все пак истинско и валидно. Детинските дела на детето не означава, че то е изгубило спасението си. Решението на детето да приеме и последва Христос не бива да бъде омаловажено и обезсърчено. Нека детето знае, че ти наистина уважавах решението му.

Освен да доведат децата си до Христос, родителите трябва да научат децата си как да си избират приятели (**1 Коринтяни 15:33**). Родителите трябва бързо да противодействат на всяко нездравословно влияние, осигурявайки по този начин, че децата им са доведени в съгласие с Божието Слово. Колко много подрастващи са въввлечени в наркотични зависимости, безразборни сексуални връзки, организирани кражби, грабежи, измами, окултни практики и младежки провинения в резултат на нездравословното влияние на връстниците си! Веднъж само детето да си изгради "невинния" навик да казва по "малко лъжи", непокорство, неверие и всякакви други пороци ще дойдат. Родителите трябва да научат децата си, че грехът е зло не само защото ще бъдат хванати и наказани, или дори не защото ще тежат на съвестта им, но защото грехът привлича Божието негодувание. Децата трябва да научат, че грешните неща са грешни, защото Бог е казал, че са грешни. Ние трябва да използваме Писанието като краен авторитет по всеки въпрос. Трябва да запечатаме в децата разбирането за абсолютните стандарти за правилно и неправилно, така че да не бъдат хванати в мрежата на лоши приятелства.

Въпрос 4: Дискутирайте ролята на примерите и поправките във възпитанието на децата.

РАБОТА С ТРУДНИ ДЕЦА

Възпитанието на децата в бебешка възраст сравнително лесно, защото те са крехки, не знаят нищо и са напълно безпомощни. Ако ние пренебрегнем ранното възпитание, скоро ще нагазим в проблеми, защото децата ще са израснали толкова, че да не могат да бъдат нашляпани. Но ако вече лошите навици, лошите компании и лошият характер са станали част от живота им, нещата се усложняват. Необходимо е родителите на такива пораснали деца да приложат търпение, макар и да е болезнено. За да бъде спечелено вниманието на децата, първо трябва да има добро взаимоотношение между родителите и самите деца, както и между двамата родители (съпруг-съпруга). Майките на такива деца трябва да бъдат напълно

покорни на техните съпрузи за нещата, които са справедливи и допустими. Това прави впечатление на децата.

Децата се нуждаят от любов, съчувствие и истории. Разкажете им някои истории за вашите родители. Но повече им разказвайте за любовта на Исус към тях. Вашето нежно проповядване и вашият живот ще ги променят. Не им се противопоставяйте веднага, щом повдигнат някакъв въпрос, а отделете време да ги изслушате и да им обясните нещата. Отстъпчивостта, молитвата и купуването на неочаквани подаръци от време на време ще ги накара отново да се облекнат на вас, като малки деца. Тогава едва можете да ги смъртите. Бдете за момента, когато те отново ще придобият "детско" сърце.

Създайте си повече време за вашите деца и разберете какво търсят извън дома вашите деца, което не е под сигурено у дома. Разбира се, има хора навън, с които те споделят мислите си, хора, които са на разположение да им зададат какъвто и да е въпрос. Ако те се чувстват по-щастливи навън, отколкото в къщи, направете вашия дом по-приятен. Щом открият, че атмосферата в къщи е по-добра от външната, те ще се върнат обратно у дома. Нека да има общение и приятелство у дома. Така твоите деца ще се боят да не те наранят. Ако винаги си твърд с тях, ще ги изгониш надалеч. Бъди загрижен за тях. Тогава ще се молиш за тях, а няма през цялото време да им даваш заповеди и правила.

НЕОБХОДИМОСТ ОТ БЛАГОЧЕСТИВО ВЛИЯНИЕ И ДИСЦИПЛИНА У ДОМА (Псалми 122: 1; Исус Навиев 24:15; Второзаконие 6:5-7; Неемия 12:43; Притчи 23:13-14; 22:15)

Християнските родители трябва да учат децата си чрез правила и с личен пример, че те трябва да са ангажирани в Църквата, тялото Христово, и че трябва да служат на другите членове на Тялото. Ако твоите деца са млади, трябва да ги включите в детските службите за тяхната възраст, където децата могат да се научат да хвалят Бога по смислен начин за тяхното ниво. Посещението на църковната служба не трябва да е изтощително, скучно и подтискащо преживяване. Окуражавайте своите деца да отиват на Църква с възторжен и благоговеен дух, с отворени умове, с внимаващи уши и със смирени, податливи на обучение, сърца. Не позволявайте децата ви да се подиграват на другите деца в Църквата. Учете ги на принципите от **Римляни 12гл.** и особено **10 стих**, който ни казва да се обичаме и да се почитаме един другия. Не забравяйте, че вашият пример като родители е важен. Не говорете за вашата църква негативно пред децата си. Ако го правите, ще посеете семената на разногласието и критицизма в сърцата на децата си. Бдете дискретни. Разговорите, които водите пред децата могат да изградят в тях любов към Църквата или да отровят мозъчетата им и да ги настроят против Църквата (**Псалми 122:1; Исус Навиев 24:25; Второзаконие 6:5-7**).

Също, семейният олтар играе жизненоважна роля във възпитанието и изграждането а децата. Семейното посвещение трябва да бъде планирано и поддържано, като се внимава децата да извлекат максимална полза от него. То не трябва да е твърде дълго и скучно, нито твърде кратко и безмислено. Ако децата са просто наблюдатели, а не разбират и не участват в семейното посвещение, те могат да изградят възмутително отношение към семейния олтар. Балансираното семейно поклонение, което е практически насочено, оживотворяващо, радостно и вълнуващо, ще се запечата в ума на децата и ще ги накара да се заинтересуват от Божиите неща (**Неемия 12:43**).

Обаче, в някои домове, телевизорът е заместил семейния олтар. Родителите, които позволяват децата им да гледат обозначените с червена точка филми, филми на ужасите, ужасяващи окултни програми, неморални и неприлични филми и всякакъв вид "боклук" по телевизията, всъщност отглеждат непокорни и своенравни деца в домовете си. Библията ни предупреждава: **"Повече от всичко друго що пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота"** (Притчи 4:23).

Деца, поради възрастта си, имат скромни опити. Затова те често не могат да направят разлика между фантазия и реалност. Те просто възприемат всичко, което гледат по телевизията. Най-доброто, което можеш да направиш за децата си, е да ги отдалечиш, колкото е възможно по-далеч, от всякакъв вид покваряващо влияние. Любовта към децата не се изразява в позволение за всичките им прищявки (**Причи 29:15**). Децата имат естествена склонност да излизат от пътя. Затова загрижените родители трябва да ги поправят, а когато думите не помагат – да ги наказват. Невъздържаното дете е потенциална опасност за дома, за църквата и за обществото. Дисциплинирането води до уравновесеност, правилно поведение, благоприличие и праведност.

Напердашването или боят с пръчка (камшик) е старомодният библейски начин за възпитание на децата. Модерните психолози и педагози може да не са съгласни с този метод и да предпочитат да бъдат толерантни, но опитът показва, че щом се отклоним от Божия начин, резултатът е непокорно, своенравно и морално покварено поколение.

Телесното наказание е Божията противоотрова срещу войнственото и отблъскващо поведение на децата. Това е най-добрата форма за поправка. То успява там, където натякването, заплашването, обидният език, глезотиите и други погрешни методи за реагиране на детското неподчинение и нездравословно-приповдигнатото младежко настроение не успяват.

Въпрос 5: Обясни писанието от Притчи 13:24 "Който щади тоягата си, мрази сина си, а който го обича наказва го на време".

Божие Слово казва: **"Ако търпите наказание, Бог се обхожда с вас като със синове; защото кой е тоя син, когото баща му не наказва?.. Никое наказание не се вижда на времето да е за радост, а е тежко; но после принася правда като мирен плод за тия, които са се обучавали чрез него"** (Евреи 12:7,11). И пак казва: **"Да не ти се свиди да наказваш детето, защото, ако и да го биеш с пръчка, то няма да умре. Ти, като го биеш с пръчката, ще избавиш душата му от ада... Безумието е вързано в сърцето на детето, но тоягата на наказанието ще го изгони от него"** (Притчи 23:13-14; 22:15). Избягвай наказанието, ако преди това не си дал на детето предупреждение и указания. Когато наказваш детето, нека то да знае защо е наказано. Бъди благоразумен, любящ и последователен когато поправяш детето си. Дръж гласа и нрава си под контрол. Не наказвай в гнева си. Не оставяй детето с впечатление, че го наказваш, защото те е разгневilo.

Първо: постави емоциите си под контрол и помни, че разликата между наказанието в любов и наказанието в гняв е много тънка. Две погрешни неща със сигурност не правят едно правилно. И децата знаят кога си наистина гневен. Не наказвай детето си поначин, който може да го увреди. Помни, че ти го наказваш, за да върви в пътя, по който трябва да върви. Все пак, поправяй го строго и обясни причината за наказанието му.

Второ: Важно е също родителите да са единни, когато наказват детето си. Наказанието с любов ще превърне неразумното и непокорно дете в добре-изградено и успешно дете. Наказвай с любов и следи промяната на твоето дете към добро.

Радостта от добре възпитаното дете е безгранична. Апостол Йоан казва: **"По-голяма радост няма за мене от това, да слушам, че моите чада ходят в истината"** (3 Йоан 1:4). Макар че тук става въпрос за духовните му деца, същата идея е приложима и към физическите деца. Радостта на стария Яков трябва да е била безгранична, когато е слушал историята за срещата на сина му, Йосиф, с жената на Петефрий. Макар родителите му да бяха на стотици километри, благочестивите принципи, вградени в живота на Йосиф по време на неговото детство, го упазиха от греха. Родителите на Даниил трябва да са били много щастливи, когато са чули от Вавилон вестта за непоколебимото посвещение на сина си. Неговото решение да не се оскверни от ястията на царя със сигурност е зарадвало сърцата на родителите му.

Възпитавай детето си: **"Мъдър син радва баща си. А безумен син е тъга за майка си... Наказвай сина си и той ще те успокои, Да! ще даде наслада на душата ти... Бащата на праведния ще се радва много и, който ражда мъдро чадо, ще има радост от него. Прочее, нека се веселят твоят баща и твоята майка, и да се възхищава оная, която те е родила"** (Прити 10:1; 29:17; 23:24-25).

Възпитавай детето си днес и утре ще пожънеш плодовете на твоя труд. **"Като знаете това, блажени сте, ако го изпълнявате"** (Йоан 13:17).

Въпрос 6: Коя е главната последица от пренебрегването на детското възпитание?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	15-16	Битие	20-21
Вторник	..	17	..	22-23
Сряда	..	18	..	24
Четвъртък	..	19	..	25
Петък	..	20	..	26
Събота	..	21	..	27
Неделя	..	22	..	28-29

“Изследвайте писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене...” **Йоан 5:39**

“И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха писанията *да видят* дали това е вярно.” **Деяния на апостолите 17:11**

“Защото всичко, що е било от по-напред писано, писано е било за наша поука, та чрез твърдостта и утехата от писанията да имаме надежда.” **Римляни 15:4**

“Не за това ли се заблуждавате, понеже не знаете писанията нито Божията сила?”
Марк 12:24

“Тогава им отвори ума, за да разберат писанията.” **Лука 24:45**
